

A. M. H. MŰKÖV
MIRAPÓSZTÁLY

MAGYAR NŐK LAPJA

IV. EVFOLYAM 14. SZÁM

SZERKESZTI PAPP JENŐ

BUDAPEST, 1942. MAJUS 10.

VITEZ NAGYBANYAI HORTHY ISTVANNÉ, A KORMÁNYZÓHELYETTES FELESÉGE
BOLDIZSAR ISTVAN festménye a Műcsarnok tavaszi kiállításán

Kiss Sárka, a pestszentimrei Zrínyi Ilona MOVE leánycsoport díszruhájában

vitéz Önody Béláné és kisleánya Ildikó Margit

Guthy Imre áll. el. isk. tanító és neje, Munkács

Bognárfi Ferencné kislánya, Budapest

Dr. Bartha Miklós ügyvéd gyermekei, Pestújhely

Császár Szalay Évike, Budapest

MAGYAR NŐK LAPJA

IV. EVFOLYAM 14. SZÁM

BUDAPEST, 1942. MAJUS 10.

SZÉPIRODALMI, TÁRSADALMI, DIVAT, KÉZIMUNKA ÉS HÁZTARTÁSI FOLYÓIRAT

Megjelenik havonta háromszor: 1-én, 10-én és 20-án.
Postatakarékpénztári csekk száma: 20.334. Előfizetési ár:
egész évre 26.40 pengő, fél évre 13.20 pengő, negyed évre
6.60 pengő, egy óra 2.20 pengő. Egyes szám ára 88 fill.

SZERKESZTI

PAPP JENŐ

Németországban, Svájcban és Olaszországban: egész évre
33 pengő, fél évre 16.50 pengő, negyed évre 8.25 pengő.
Amerikában 1 évre 44, fél évre 22 pengő. A lap egy ne-
gyedévnél rövidebb időtartamra nem rendelhető meg.

SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: BUDAPEST, IV., FERENCIEK-TERE 7, II. EMELET 6. AJTÓ. TELEFONSZÁM: 18—73—42
FIÓKKIADÓHIVATALOK: KOLOZSVAR, KISMESTER-UTCA 11, DEBRECEN, KONDOR-UTCA 19, SZEGED, BARÓ JÓSIKA-UTCA 4
SZABADKA, PIUKOVICS-UTCA 62. ÚJVIDEK, JOKAI-UTCA 31, MISKOLC, GHILLANYI-UTCA 13 ÉS MAROSVÁSÁRHELY, PETŐFI SANDOR-U. 4

Papp Jenő

Pesti nők a konyhakertekben

A rózsák remélhetőleg nem sértődnek meg, ha a szükség és a célszerűség nyomása alatt a közönséges dughagymák sokasága kerül közvetlen tőzsomszédságukba. Kevesebb lesz a kertekben a nárcisz, a verbéna, a jácint és a budai lágysték levegőjét egy ideig nem fűszerezik meg arabiai illatukkal a vérvörös, nagy székfüjűek. A pesti háziasszonyok olyan lázas hűtlenséggel szervezték át még tenyérnyi virágos erkélyüket is konyhakertészetre, mintha soha nem lelkesedtek volna a „virágos Budapest”-ért. Sóska terem a lakások télikertjében és spenót virul még az ablakok közti muskátli vályukban is. Akinek a közelben, vagy kint a hegyvidéken van egy kis telke, az szaladt napraforgó magért, beszerzett gyalogbabot, cukorborsót, retket, petrezselymet, kelkáposztát, parajt, céklát, salátát és heteken át hordták ki az asszonyok a paradicsom, paprika, répa és celler palántákat. A hölgyeket elkapta az ugorka, a tengeri, burgonya- és tökdívat-láza. Nagymamák korában természetesen — még talán a fővárosban is — hozzá tartozott a házikisasszonyok tudományához és felkészültségéhez az egész hasznos konyhakertészeti tájékozottság. Kisujjában volt majdnem minden családanyának. Ma egy kissé váratlanul lepte meg őket s az ember szíve dagadozik, hogy ennyi ügybuzgalommal esnek nekik. Részen megszeppentek egy kicsit, részben felülkerekedett hölgyeinkben a rég el-

temetett egészséges és gyakorlati hajlam, amely mindig büszke volt a maga primörjeire és kerti termelvényeire. Nincs is izletesebb a frissen tört kukoricánál! Hol marad a csarnokokban beszerzett zöldség zamata a kertből behozott kalarábé íze mellett!...

Ez a rendkívüli munka és önellátás azonban nemcsak jártasságot kíván és szorgalmat, hanem bizony hajladozni is kell vele, kapát ragadni, ásót forgatni, trággyázni, locsolni és gyomlálni. Meg aztán aki beáll ebbe a hazai háztartási frontba, annak lekopik a körméről a drága vörös lakk. A szépen ondulált fűrtől a szembe hullnak. Hajladozás közben ropog a derék, mozog a vér s letakarodik az elkényeztetett testről a felesleges húsréteg. A jóízű fáradtság olyan farkasétvágyat fakaszt, hogy a kerti munka alatt a nő elfeledkezik minden más szórakozásról, traccsról, flörtől, színházról és talán még a szabónőről is, mert utána pazar élvezettel eszik, iszik és alszik. Álma mély és üdítő. S anélkül, hogy észrevenné, vagy nagyon akarná: kint a szabadban rózsák nyílnak az arcán, bőrét selymesre simogatja a szél és nap. Megművelt és termő kertje közepén, ha megáll és szétnéz, talán tényleg kevesebb nevető virágot talál. De helyettük kinyílik a pesti kertekben egy egészen új fajta rózsá, nemes és ritkaszép növény: az egészségtől kicsattanó pesti nő. Ótóra tea helyett kijár a kertbe s a csalja ga-

vallérok suttogása helyett hallgatja a rigók esti istentiszteletét. Pillanatnyilag nagy árat fizetnek a konyhájukért és a dolog szokatlan is nekik, de kizárul előttük újra a természet, rajuk kéklik az ég s örömlükben kipattannak a rügyek a barackfákon, mikor asszonyuk közelükbe érkezik. A bazsarózsák bókolnak neki. A megmaradt pompás nőszirmok hullámillatot fújnak feléje. Sziromesőt havaznak fejére a mámoros cseresznyefák. És gyönyörűségében megrázkódik a vén körtefa. Almavirág piros-fehér szirma száll a hájára, mikor alája ül reggelizni, az újszülött nap aranyharmatában. A kert százféle nyelven küldi hálóját úrnője és gondozója felé. Hát még a férj és a gyerekek... Mintha egész környezete összefogna a nagy természettel, hogy kárpótolják őt a világ elszűlyedt fényűzéséért, amely eddig kényeztette és félrevezette őt. Azt hazudták a pesti nőknek, hogy a „Gerbeaud”-ban leszte boldogok, a kozmetika tesz veletek csodát és a rúzs, a fodrász, a borbély, a manikűr és a cigaretta, meg a szórakozás és a társaság segít benneteket fel a mennybe!... A mellözött virágoktól nem végképpen búcsúzunk. A rózsaeerdők visszajönnek majd, még pedig diadallal. De a velük járó felhőlenebb idők talán nem seprik el végleg azt az édes és egészséges pesti nőt, aki a háborús konyhakertekben virult ki, egy kényeserhelyzetben, a mi szívbeli nagy gyönyörűségünkre.

A szemtanu feljegyzései Ausztráliáról

IRTA D. KEOMLEY IBOLYA

Amióta a japánok veszedelmesen fenyegetik Ausztráliát, az ötödik világrész határozottan az érdeklődés előterébe került. Eddig úgy szólván senki se tördőtt vele. Olyan szörnyű távol esik Európától, hogy az embereket egyszerűen nem érdekelte, mi történik ezen a világ túlsó oldalán fekvő földrészen. Igen gyakran megtörtént velem, hogy amikor farsaságban szöbakerült ausztráliai tartózkodásom, az emberek közömbös arccal néztek rám, majd rosszul megjártott műérdeklődéssel azt mondták: — ugyan?! Ausztráliában volt?! — és ezzel a dolog el volt intézve. Még csak észbe se jutott senkinek a távoli világűr nevének említésére megkülönböztetni és mohó, kíváncsiságot csillagó szemekkel az ottani élet, emberek, viszonyok esatöbbit iránt érdeklődni.

Egyszer egy roppant unalmas vacsora-összejövetelen rendkívül fanyar, ellenszenves öreg úr mellé sodort a sors. Az öreg úr előrehaladott korára való tekintettel, gondoltam, leg-helyesebb lesz, ha valami szolid, mindamellelt lebilincselő beszédtemát választok és elkezdtem Ausztráliáról csevegni. Isten látja lel-kemet, a legjobb indulat vezérelt ebben a ténykedésben. Szép, színes előadásra készültem, mégis mindjárt az elején megkaptam. Bevezetésül elmondtam ugyanis, hogy az ötödik világrészen pontosan akkor van nap-pal, amikor a mi hazai világunkra éjszaka borul és pontosan akkor van nyár, mikor nálunk tél van. Az ellenszenves öreg urat előttem ismeretlen okokból módfellett felingerelte ez a fordított világherendekedés, olyannyira, hogy epesen rámondott: — Szóval ott minden fordítva van s ezzel pontunk! — Erre aztán engem is elfutott a mérég és sürgösen visszavágtam: — Nem egészen, kérem! A házakat például ott is a föld fölé építik, sőt mi több, a csillagok az ember feje fölött, nem pedig len a talpa alatt ragyognak!...

Most aztán, hogy a tengerentúli világháború hullámerése Ausztráliát is belesodorták a nagy történelmi eseményekbe, az emberek még azt is érdeklődéssel olvassák, hogy Ausztráliában korlátozták a teafogyasztást. Ismerve az ausztráliaiak szenvedélyes tea-imádatát, magam is elismerem, hogy ez rendkívül komoly esemény. Mégis szerintem sokkal célszerűbb lett volna, ha elsősorban a sörfogyasztásra alkalmaznak korlátozósis rendszabályokat, annál is inkább, mert a látótak alapján minden túlzás nélkül merem állítani, hogy ha a japánok történetesen ki-használják egy jól sikerült sórmámoros szomb-at délutánt, úgy akár egyetlen puskalövés nélkül elfoglalhatják ezt a minden tekintetben kívánatos kontinenst. Erre bizonyára akadnak majd olvasók, akik felteszik a kérdést: — Hogyan, hát az ausztráliaiak olyan rossz katonák? Hiszen eddig több ízben azt olvastuk, hogy jobban harcolnak az anyaországbeli angoloknál... Hát igen, ez könnyen lehetséges. Ennek a magyarázata azonban korántsem a helyes, szakszerű katonai kiképzésben rejlik, hanem abban az egyszerű tényben, hogy az ausztráliai férfiak egytől egytől szenvedélyes verekedők. A verekedésnél jobban csupán két dolgot szeretnek: inni és pénz! „csinálni”. Mindkettőhöz értenek is. Ausztráliát katonai szempontból leginkább ahhoz a könnyelmű ifjúhoz hasonlíthatom, aki mögött megingathatatlan családi tradíciókra támaszkodva ott áll sziklaszilárdan a dúsgazdag nagybácsi és aki erre vidáman éli világát, mert tudja, hogy baj esetén a jó öreg majd csak kiráncigálja a bajból. Ausztráliában ugyanilyen gondtalan élet zajlott. Senki se gondolt komoly katonai felkészülésre,

még kevésbé védelmi óvintézkedésekre, legutolsósorban önálló védekezésre. A kontinens ingerlő szabad préadékat hevert önfelédit jólétében a túlnépesedett japánok orra előtt s álmanban se gondolt arra, hogy a nyugodt biztóságot jelentő nagybácsi — azaz Anglia — kénytelen lesz kedvelt unokaöccsét saját sorára bízni.

Hogy ez a sors milyen lesz, csupán sejtteni lehet. Azt azonban, hogy az ausztráliaiaknak ugyancsak melegük van, több mint könnyű elképzelni. Ennél mi sem természetesebb. Elsősorban nincs a világon olyan nép, mely örömrivalgva nézne holmi bombazapörök és más efféle cselekységek elébe (különösen akkor nem, ha ebből az élvezetből már ízeltit kapott!), másodsorban pedig — és ezen van a főhangsúly — a háborús veszedelem ezerszeret jobban sújtja a jólétben elpuhult nemzeteiket, mint a nyomorhoz edződött, küszködő országok népeit. Ausztráliában viszont a nyomor ismeretlen fogalom.

Még így, az idő távlatán át visszapillantva és európai szemmel megítélve a helyzetet, még így is csak azt mondatom, hogy az ausztráliai nép a mi európai viszonyainkhoz mérten olyan jólétben és bőségben élt, amelyhez hasonló jólét talán az egész föld kerekésében nem található. Hogy egyebet ne említsek, annak az évrnek karácsonyán, amikor kint voltam Melbourne városában, szóval egy egymillió városban, háromezer új autó került eladásra. Mindenképpen horribilis szám ez — a másodkézből eladott kocskir-rol nem is beszélve — olyan helyen, ahol a pálmák szegélyezte utakon olyan meséhe-illő kétüléses Rolls Royce-ok suhannak végig, hogy az emberek torkán akad a szó a gyönyörűségtől.

Ismerem egy dúsgazdag spanyol családot, ahol az összes családtagoknak külön autójuk volt pedig voltak vagy hatan. A család fő autótömegesen kívül még arról volt vezetés, hogy ifjúkorában ő építette a legelső citybeli szállodát Melbourneben és ezzel oly ügyesen vetette el a meggazdagodás magvát, hogy öregkorára — mikor én megismertem, kerek 80 éves volt — csekély évi 90.000 font sterling jövedelme volt anélkül, hogy a kezét megmozdította volna.

Egy másik érdekes karierről is hallottam annakidején, amikor a melbournei társaságban forgolódtam. A szédületes anyagi kariert Meyer úr futotta be, még hozzá nem is egy egész évtized alatt. Ez a Meyer állított

egészen jelentéktelen kis figura volt, aki Galiciából vándorolt ki Ausztráliába. Én sose láttam, mert abban az időben már száműzve volt Ausztrália területéről, mégpedig bigámia miatt. Meyer úr ugyanis négyszer nősült, anélkül, hogy egyetlen egyszer is törvényesen elvált volna. Elföltött viszont az erkölcös melbourneiek nem voltak hajlandók szemétnyúni és így Meyer urat egyszerűen kitiltották Ausztrália területéről, azaz csak részben tiltották ki. Ez úgy értendő, hogy évbente bizonyos időre ellátogatható a kontinensre különleges engedéllyel. Mellesleg megjegyezve ez öt igen kevésbé igazta, a tengereneken átszivárgó hírek szerint ugyanis Honoluluban, a földi paradicsomnak nevezett hawaii fővárosban élt legfrissebben szerzett nevével és időnként át-átrándult Ausztráliába, hogy amúgyis hatalmas vagyonának gyarapodását ellenőrizze. Szóval ez a Meyer annakidején szövetek és selymek házalásával kezdte melbournei működését. Hogy meddig házalt, nem tudom, de azt mondták, nemigen volt ideje belefáradni, mert egy-két évvel az érkezése után már átvett egy csődbejutott filléres áruházat. A filléres üzem fellendült s Meyer úr is nekielendült és most már számottevő hitelekkel támogatva megalapította a city legelőkelőbb helyén a Meyer's-áruházat. Abban az időben, amikor én kint voltam, ez az áruház három utcán át folytatódó hétémeletes háztömbököl állt és ötmillió font sterlingre értékeltek.

Ezekután fölőlegesnek tartom külön hangoztatni, hogy Ausztrália a pénzkeresés terén a korlátlan lehetőségek hazája.

Mindamellelt megfigyeltem, hogy a lélegzet-ellátlító vagyonok többnyire bevándorolt külföldiek birtokában vannak. Az ausztráliaiak meglehetősen élvájhász nép és egyáltalán nem szenvedélye a pénzügyítés. Noha a legegyszerűbb munkástól kezdve mindenki remélik keres, ennek megfelelően költekezik is. Abból a a megingathatatlan tényből kiindulva, hogy a földi javait senki sem viheti magával a másvilágra, senki sem hajmoldódik a takarékossággal. Ausztráliai felfogás szerint a gyerekek számára is felesleges gyűjteni, mert ahogy a szülők megteremtették a maguk létalapját, úgy teremte meg majdan a gyermek is. Ez látszólag bizonyos szeretetlenségre vall, holott távolról sem az. Az ottani szülő és gyermeke között határtalan nagy önzés uralkodik, aminek szerintem elsősorban a gyermekek korai pénzkeresése, illetve önállósodása az oka. 8—9 éves gyerekek például már rendszeren beszervezett rikkancsok, akiknek egyesületeik és clubjaik vannak. 12 éven túl már nem lehet rikkancsok, akkor már komolyabb kereset után kell nézni. Néznek is, mert az ottani gyerekek legfeljebb ha négy középiskolát végeznek. Erletségi, valamint egyetemi tanulmány csak a nagyon vagyonos ifjúságnak jut osztályrészül. Az életszínvonal túlságosan magas és túlságosan drága ahhoz, hogy egyszerű emberek éveken át eltartsák a gyermekeiket. A gyerekeket beadják valamilyen gyorskiképző tanfolyamra és ott 6—8 hét alatt „perfekts” villanyserelőt vagy egyéb szakmunkást képeznek belőle. Általában véve, Ausztráliában bőven akadnak dolgok, amelyek a gyantulan külföldit megköntetik. Érdekes, különös, furcsa világrész. egészen más, mint a mi Európánk. Köteleket lehetne írni róla, de igazán megismerni csak a helyszínen, hosszabb ott tartózkodás alatt lehet. Az én ellenszenves és mérgező öreg uramnak mégis igazra volt; nagyon sok minden „fordítva van” Ausztráliában.

A szívemmel szeretném felfogni...

A szívemmel szeretném felfogni
vak léteidet. Vigyázz!
— sikoltom hangtalan —, ha arra jársz,
szakadéka zubbans!

Vad örvények zúgnak ott alant
és feneketlen a sötétlen szikrázó tó,
az ott nem part, nem menedék...
Jaj, asszonyi szívem eléledobom!

Mint hirta lép rá, föllog az ár,
vedd ésonként, mentve magod, menekülj
rajta új sziget felé és nem kell,
hogy visszahozd e furesa, biborésonokat.

Tartsd meg, vagy hajtsd el, mit bánom,
ha életed mentettem: beletl a sorsom.
Mert mi másért szölette egy asszonyiszv,
minthogy az eltévedőnek fáklyaként
kigyúljon?...
NAGY MÉDIA

IGNÁCZ RÓZSA

AZ OSZTÁLYTÁRS

Nefejeitskékre festett, egymáshoz szegecselte lécekből készült a kerfi pad. A tág lécközök benyomódtak annak a hátába, aki neki támaszkodott. Kényelmetlen kis pad volt mindenképpen. Teljes virágzásában pompázó, illatozó hársfa borult ugyan föléje, de az ágak csak felülről árnyékolták. Az utca felől csak az nem láthatott be, aki éppen nem akart.

A fiú mégis, pillanatonként közelebb surrant a kényelmetlen padon, a lányhoz. A kis lány, barna bőré, fekete szemű, — éppen most érettségizett — a meghatározhatatlan arcú nőkhöz tartozott. Egyetlen igazán szép vonása se volt. De vidám összhang volt pisze orra s apró, erősen fénylő szeme között. Minden arcizma mozgott, ha beszélt, mint egy kis gumiórdög. Szája hol nagy volt, hol kicsi, aszerint, hogy éppen miről beszélt, élénk, kissé hadari módján. Az «érettől hálygából» az ifúság elbűvölő zöldségillata áradt.

— Szeretem! — suttogta a fiú olyan halak, hogy nem lehetett megérteni. A kislány fecsegett:

— Tudja, Katusnak hívták. Nagyon, nagyon jóban voltunk. Nyolc évig egy padban! Képzelheti. Katus gyönyörű. Olyan klasszikus arca van, mint egy Botticelli-madonnának. Ismeri maga Botticellit? Ja, persze nem! Fiúgimmánziában nem is tanulnak művészettörténetet? Mondja, miért is ment maga jogi pályára, Karcsi?

Karcsi felelni akart, de a lányt, — Zsóka-nak hívták, — a felelet egyáltalán nem érdekelte. Mielőtt a fiú válaszolhatott volna, fecsegett tovább:

— Katus orvos lesz. Én nem tanulok tovább. Katusnak könnyű. Ő színjelenes volt és milyen remek tornász. Megjegyzem, rüdmászásban én se voltam kutya. Maga szeret sportolni, Karcsi? Mert én ezután rengeteget sportolok. Én ugyanis nem tanulok tovább. Ha nem tudná: férjhez megyek!

A fiú elsápadt előbb, aztán akkorát dobant a szíve, hogy maga sem hitte el s meglepődve kapott a melléhez. Mintha valaki beleloholott volna... Dehát nem volt ott senki, csak a lécpad, az illatos hárs, egy-egy utcai járókelő, aki nyomban elkapta róluk a fejét, ha bekukkantott s látta hogy a fiú már egészen szorosan a Zsóka szoknyája szélén kuporog.

— Zsóka! — S a fiú elfogta kis hadonászó kezét, — ugy-e, hozzám jön feleségül? Ha készen leszek...

Zsóka kisasszony cseppet sem lepődött meg a gyors leánykérésén, ellenben nagyot kacagott.

— Hogy én várjak addig magára, Karcsi? Három év múlva maga már régen úgy fog köszönni nekem, hogy kezticsókolom, nagy-ságos asszony. Két gyermekem lesz, — persze azt még nem tudom, ki lesz a férjem, de majd körülhízek a télen. De azt már tudom, hogy az egyik kislányomnak Katus lesz a keresztnevja, úgy is fogják hívni, hogy Katus. Hiába, Katus az én egyetlen, leaoibb barátom. Tudja, — de ez még hetedikben történt...

A fiú akkorát sóhajtott, hogy beillett volna kiáltásnak is. Gyerek még ez a Zsóka! Nem lehet vele komolyan beszélni... És elhatározta, hogy ezek után állhatatosan és céltudatosan udvarolni fog. Egész nyáron hordta a virágot és Zsóka egyszer, egyetlen egyszer megismogatta az arcát; együtt strandoltak s egyszer megtörtént, hogy ő

emelte ki Zsókat a mély vízből, picit magához is ölelte... Ősszel, — mert ez régi, vidéki történet, éppen tizenötésszázad, — ősszel éjjeli zenét adott Zsóknak. Zsóka nótáját húzatta a leányzóba csipkés függönyablaka alatt, reggeli harangszója, ötvenszer egyváltéban. Azt húzatta, hogy «Tavaszi szél utat szárazst, minden madár társat választ.» Zsóka meggyújtott egy szál gyufát, — anyjától hallotta, hogy ez régen így volt szokás. Gyújthatott volna éppen villanyt is, dehát így romantikusabb, hadd örüljön a boldos Karcsi. A gyufa amúgy is kéznél volt Zsóka cigarettatárcája mellett, hát csak kivett egy szálát, fellobbantotta, meggyújtotta a cigarettáját s a parázsi végével integetett a függöny mögöl, mintha mondani akarná: Hallottam, tudomásul veszem, köszönöm, de most már aludni szeretnék. Elég volt.

Karcsi másképpen értelmezte a cigarettajeleket, így aztán nem csoda, ha beleszédült a hírbe, mikor meghallotta néhány nap múlva, hogy Zsóka egy orvos felesége lesz...

...Hét év telt el. Zsóknak két gyereke volt, az egyiket úgy hívták, hogy Katus. De Karcsi nem köszönhetné neki úgy, ahogy megövendölte. Karcsi messze került Zsóka-tól, egy kis lapos, unalmas, mezősegi városba. Ügyvéd lett. Kis tyűkpöröket vitt, loholt reggeltől estig s az volt a híre, hogy nagyvilág. Pedig délceg férfivá serdült s a kis városban várakozóan fordult utána az eladó leányszemek. Karcsi nem nősült. Titokban egy szép özvegynek kurizált és ivott mértéktelelenül.

Véletlenül ismerkedett meg a kis mezővárosi kórháznak a fiatal alorvosnőjével. Komoly, klasszikus arcú, nemesen egyszerű leány volt a doktornő, dr. Z. Katus.

Mikor a közjegyzőéknel megismerkedtek, Karcsi veres lett hirtelen támadt gondolatától, mint a láng. S meg is kérdezte nyomban:

— A Zsóka osztálytársa?

— Igen.

— A Botticelli-arcú?

— A művészettörténet-tanárunk így hívott.

— Együtt ültek Zsókával a padban, nyolc évig. Maga volt a legjobb tanuló. Kitűnő

tornász! Mindent tudok ám magáról, mint egy régi, régi ismerősről. Egyszer hetedikben Zsókával névtelen szerelmes levelet írtak az öreg francia tanárnőnek...

A társaság összemosolygva nézte az «egy-másra talált fiatalokat». A közjegyzőné felszisszent ugyan: minek egy kereső, dolgozó leánynak rögtön lefoglani egy párti-képes legényembert? A főorvosné mosolygott: «meglátszott Karcsin mindiáért, ahogy a városba jött, hogy nagygyűnt. Tanult nő érdeklő csupán.»

Ok ketten gyanutlanul beszélgettek, Zsóka-ról és Zsókaról megint. Karcsi hazakísérte Katus-t és másnap a kórház előtt várta meg. Együtt sétáltak, heteken át. A város már elintézte magában: szerelmesek...

Katus, a komoly, dolgozó lány csak a pajtást látta Karcsiban eleinte. Nem volt lobbanékony természet, nem gondolt mindiáérti szerelemre s a férjhezmenés gondolata mélyen szunnyadt benne még. És akkor Karcsi ügyvéd úr, egy késő őszi estén, éjjeli zenét adott Katus doktor-kisasszony szerény al-bérleti szobájának ablaka alatt. Egyváltéban húzatta reggeli harangszója, ötvenszer egymásután:

— Tavaszi szél utat szárazst,

Minden madár társat választ.

Katus féltek, megfésülte kurta haját, felvette fehér orvosköpenyét. Gondolkozott. Beleszeretett volna ez a fiú? Ő tudná szeretni... Kicsit vidékies... De lstenem, vidéken kell élnie neki is... Kissé szertelen és multságadbeli szokásai vannak: iszikl cigányozik... De kedves emberpéldány. Erdemes lenne foglalkozni vele... Hirtelen elhatározással kinyitotta az ablakot.

Az ügyvéd a falnak borult, arcát kezébe temette. Sirt. A cigány húzta ötvénygedszert: Tavaszi szél... Katus megérintette a vállát és mosolygva, doktornéisen, kicsit fölényesen kérdezte, de egy csepp remegéssel is azért:

— Karcsi! Mi baj?

Karcsi fölzezett.

— Katuska! Nyuítsa a kezét.

A doktorkisasszony objektiv szíve megdobant a fehér köpeny alatt. Márvány homloka elpirult könnyedén. Mosolygott:

— Leánykérés, ügyvéd úr?

— A kezét, — mondta Karcsi mámorosan, — engedje, hogy megcsókoljam ezt a kedves kezét, mely nyolc éven át, pár a párral, kezén fogva, sorban ment az én Zsókámmal a reggeli misére. Katus! Köszönöm magának, hogy ismerte Zsókat. Halálisan szeretem azt a lányt, Katus!

A doktorkisasszony keze elhidegedett. Márványszép homlokáról lesimult a ragyogás. Hűvösen, okos-szomorkásan végigsimított a férfi fején s mondta, doktornéisen:

— Jól van, Karcsi! Majd sokat beszélünk Zsókaról. De most menjen szépen haza, mert hideg a reggel s a maga torka könnyen gyullad.

Karcsi kezét csókolta s távozást parancsolt a cigányoknak. Aztán ment, ő is, a dolga után. A doktorkisasszony sapkáját tette fel a tűkör elé. Indult a kórházba. Egy könny-csepp szánkázott végig síma, hűvös arcán s mondogatta magában:

— En csak az osztálytárs vagyok! Két kezét zsebre dugta s arra gondolt, hogy öt perc múlva szőlőcukor-injekciót ad a betegnek, akit tegnap hoztak be, faturól...

ÉDESANYÁM

Új életre fakadt bennem minden,
Mosolygásra nyílt összecukott szám,
Meglátogatott drága jó anyám.

Czenetet hozott, mesélt is nekem,
Hogy s mint élnek otthon, a régi kis tanyán
És minden szava után napfény hullott rám.

Azt is mesélte, hogy türődnek velem,
Gondolatban velem vannak, utamon
S úgy félnek, hogy egyszer összerokadok.

És még sok szép mese, édes biztatás,
Folydogált alkárol, mint drága gyöngyapatok,
Kétségek között, hogy megnyugtassanak.

Drága szép szemében negédás csillogott.
Mutasd az arcodat: sápadt, piros-e?
Hátalmával lett a szívem tele.

Megfogta a kezem, hozzásimultam
És láttam jóányamat az angyalok között,
Megtépett lelkeembe béke költözött.

JAMBOR MÁRIA

Lopják a drága búzát

IRTA GYOMAY GYÖRGY

A nóta ekkor már úgy szálldosott a nagy csűrben, mint a fecske. A magtáros szivarra gyujlott. A kovács csókoltatta a bográrt. A gulyások összeültek a juhászokkal. A kocsisok a béresekkkel táncoltak. A paradéskocsis olbasatlanul hordta a nagyhasú hordóból a sört. Az egyik süldőgény pedig úgy húzta a harmonikát, mint a hétsene.

— Hát kégytelenség nap volt ez a mai, Jóska bácsi! — kiáltotta a kovács az asztal közepén ülő öregemberhez, aki elgondolkozva nézte a mulatózókat.

— Ilyen még nem volt soha ebben a határban! — futja maga elé a füstöt a magtáros.

— Ide még a minisztérium senkinek sem küldött se írást, se pénzt.

— De meg is érdemi Jóska bácsi a tünetöt oklevelet, — tett le egy csomó friss poharat az asztalra a kocsis.

— Meg bizony, megérdemlül! — kiabálták össze vissza és ölegették az öreget.

A poharak összekoccantak. S a kipirult arcok előtt, mint a délibáb, megjászotta magát a délutáni, felejthetetlen esemény.

Ott álltak mind, az összes cselédesség, az iroda előtt, ahol tisztára seprétek már az egész helyzetet. Aztán az asztalt leborították zöld takaróval. S a népek egyre gyülekeztek. Megérkezett Jóska bácsi, aki most itt ül az asztalfőn. Vele jött a felesége, fiai, lányai, unokái, dédunokái mind. Kijött az intéző úr is, fekete ünneploben. És mikor szénézett, azt mondta: egy kis türelem, emberek, mingyárt jönnek.

Aranyló, meleg volt az őszi délután. A fák vérszélű leveleket hullajgtattak. A varjak csodálkozva károptak a magasban. S a várakozás izgalmas perceiben egyszerű robuszt hallatszást. Hintó kanyarodott a ház elé, két városi úrral. Kijött az irodából a méltóságos úr is, aki csak erre az alkalomra jött le Pestről az uradalomba. Mikor aztán így együtt volt a társadalom, előállt a városi urak közül az egyik, egy fiatal fogalmazó és odaszólt Jóska bácsinak, mármint Vasnyári József béresgazdának, hogy üljön le a főszékre, a főhelyre. Aztán mellé ültette Julis nénit is, a feleségét. Aztán mindenki levelette a nagy csendben fejről a kalapot. S a fogalmazó úr beszélni kezdett, de csodagyönyörűen. Elmondta nagy betűvel, hogy hát

nagy ünnepre ültünk össze itt a pusztá közepén, mert a miniszter úr Vasnyári Józsefet becsületen munkájáért, melyet harmincöt esztendő óta egy helyben, egy garádnál végzett, diszoklevéllel és pénzjutalommal tüntette ki.

— Eljen! — kiáltotta erre mindenki, de úgy, hogy még a gyerekek is mind hozzájárultak, akik a fákra, meg a vízestajtokra másztak, hogy jobban lássák a történelmet.

Kidicsérte aztán a fogalmazó úr Vasnyári Józsefet, de úgy, hogy szem nem maradt szárazon. Az öreg meg csak ült ott a főhelyen. Nézett maga elé a földre. A felesége meg sirt csendesen, illedelmesen, amint öregasszonyhoz illik ilyen ünnepen. Mikor aztán vége volt a beszédnek, felállt a méltóságos úr. És a fogalmazó úr helyett ő maga, sajátlag adta át a diszoklevelet, meg a kopertába tett pénzt öreg cselédjének.

Mikor ez is megvolt, akkor a méltóságos úr kezét nyugtató Vasnyári Józsefnek. S azt mondta fennhangon:

— Kedves öreg cimborám, hűséges, jó cselédem. Menj az istállóba. Vátszó magadnak egy tehenet. Az lesz az én ajándékom!

És a méltóságos úr megölelte Jóska bácsit.

De ölegették aztán a többiek is. Rázták a kezét, városiak, pusztaiak mind. Úgy, hogy az öreg alig jutott szóhoz. De aztán kinyilatkozta magát mégis takarosán. Megköszönte a miniszter úrnak, a méltóságos úrnak, meg a fogalmazó úrnak a jóakaratot és a járadózatát. S ezzel az ünnep végére is ért.

Előállt azután az intéző úr. S bejelentette, hogy a méltóságos úr egy kis uszonnát készíttetett. Birkapaprikás, meg egy pár hordó sör várja a csűrben a társadalom. Erre átjött mindenki ide folytatni az ünnepséget.

— Még az ujságíró is jelttra Jóska bácsit. Annnyira kivallotta, hogy csoda. Benne lesz az ujságban is! — kiáltotta az egyik juhász. Az asztal végén hadonászni kezdett a bográr. — Nem számít az semmit. Ha százszor kirírják Jóska bácsit, akkor is csak lopják a búzát a magtárból! Még sincs meg két esztendő óta a tolvaj! — röhögte részegen és a poharát, a földhöz vágta.

Vasnyári Józsefben egyszerre megfogott minden. Ránézett a magtárosra, aki szintén olyanra változott, mint a fal.

— Ezek azt hiszik, mi lopjuk a búzát. — mondta neki elkeseredve és intett a vállával. — Gyerünk.

El se köszöntek a mulatózóktól. Csak kiléptek észrevétlenül, nagy elbúsultan a fekete éjszakába.

Az eső éjjel óta zuhogott. Az eső iszapzagú volt. A világ fültig csavargózott a Tiszáról jellopázó kékjekete köddunnába. Minden kormos volt, mint a csárdai lámpa. Később az eső elállt. Vonítani kezdett a szél. A cselédházak dideregni kezdtek a sárban. A kazlak kipúposították a hátukat. A kútágyások a fogukat csikorgatták. A kutyák a kazlak alól pislogtak a nyirkos világba. A kazlak mögött pedig úgy hallgattak a pusztá, mint a siralomházban a betyár.

AZ ANYAI SZEM

Gyakran látom, a szomszéd kertben Kocsiban jekszik. Mint rongybaba, Lóg keze, lába kaján, esetlen. Hat éves mult — és nincs szava.

Feje idétlen. Nézésé bárgyú, Szememben nincs fény, értelem, Fogatlan száját iszonyat nézni, Ráncos kis arcán gyöttelelem.

Lám, Isten mégis úgy rendelte, Ne legyen sors igaztalan, Anyja feltve ölébe kapja, „Kincsem, vírágom, kicsi jiam!”

z. CSUKÁS IRÉN

Valahol sár cuppant. Térdig fröccsent a latyak. Sirt a víz, ahogy a eszma kiszortotta sárfészkéből. Aztán két emberi alak mozdult meg valahol. Négy emberi szem meredt a feketeségbe a magtár sarkáról. S két szto dörömbölt elkeseredve a kifordított bunádk alatt.

Vasnyári József azt forgatta a fejében, hogy itt áll reggel, ma is, holnap is és minden áldott éjjel. De megfogja azt a betyárt, aki esztendő óta lopja a búzát, s aki miatt a bográr már öket gyanúsítja. A magtáros pedig, aki ott hallgatott mellette, azt forgatta a feje gádorában, hogy hiába leselkednek, mert a zsványi mindig olyankor jön, amikor nem várják.

Az éj kömüvesei ködtéglából jalat háztak a két ember elé. A hajnali ködfal mögé hirtelen koromkerítést fontek. Aztán zúgni kezdett a füleken a köd, meg a korom, mint a halottvirasztók éneke. Majd ez is elhalt a végtelenség sörgödénen.

— Fekete a hajnali pusztá, mint az ingyenkoporsó, — nézett Vasnyári József mozdulatlanul maga elé és egyre fojtogatta a keserűség. Élete legszebb napján vágtaik szemébe, hogy nem őri a magtárossal becsületesen az uraság vagyonát. Lopni hagyja a búzát. Még arra is gondolhatnak, hogy ő maga lopja, mivel összejátszik a magtárossal.

Vasnyári József erre úgy összeszorítja a botját, hogy a csontjai belereceszennek. S akkorát fuj maga elé, mintha fél napja zavarnák. Fúj a magtáros is. S a két ember úgy érzi, az idő meghal a mozdulatlan várakozásban. A pillanatok, a percek lopni járnak valahol a hetedik határban. Csak a mellek lihegnek s a torkok száradnak forrora a bizonytalanságban.

Az istállók felől elfojtott, szomorú bögés hallatszák. Nyilván valamelyik tinó áldomik illatos, nyári rétekről. Teljes a sötétség, a köd. S ekkor hirtelen feljajdul a magtár előtt a sár. Zokogni kezd a víz, a közelben. S mire a két ór a meglepetéstől szoborra mered, egy árnyék lép eléjük a ködkapun. Már ott is van a magtárajtónál. Kulcsot húz elő. Csendesen a zárba teszi. Megfordítja.

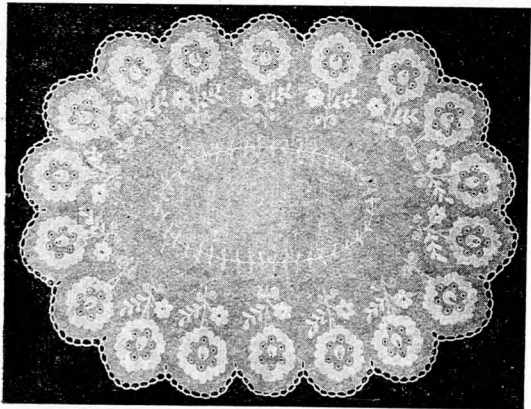
Vasnyári József ebben a pillanatban kiugrik a sarokból. Keze pillangóyos ivet rajzol a ködbe. Valami suhan. Utána puffanás. Emberei test dől a sárba.

— Nesze, kutyaj! — vág oda egyet a magtáros is hirtelen s a két ember rámered a zsványra. — Ki lehet?

— Gyujtsál masinát! — int Vasnyári a magtárosnak. — Nézzük meg, ki ez a betyár! Azzal felhúzza a testet a fal tövére. Hanyatt fordítja. Letörli arcáról a sarat. A gufával belevilágít a szemé közé.

— No, ki az illető? — mered rá a magtáros. — A bográr! — felel az öreg rekedtkurtán s előre int. — Stess, jelentés az egészet az intéző úrnak!

Vasnyári József megnyugodott szívvel pipára gyujt. Nincs hiba a becsület körül.

Ovális tüllerítő. 65×85 cm méretben, finom ekrü-tüliből készítve P 20.—. Megrendelhető a Muskáti Kézimunkabólban, Budapest, IV., Régi posta-utca 12 és Szeged, Kőrász-u. 3

DANTE GYERMEKORI SZERELME

ÍRTA MEGYERY ELLA

Egész napi járkálás után estefelé fáradtan leülök egy lapos, vörösés kőpadra a Santa Maria del Fiore dóm mögött, de rögtön ijedten kell felriadnom, mert eszembeötlök, hogy a horpadt téglaszámoly, amelyre szentségtörőn rátelepedtem, nem más, mint a történelmi Sasso di Dante, a szerény pihenő, ahol Dante Alighieri, a későbbi nagy hontalan, nyári estéken üldögélni szeretett, friss levegőt szívni a napi robot után, ha a politika harcai tulságosan kimerítették. Erről a helyről elláthatott — ugyanúgy, mint én most — Firenze ősi Battistériumához is, ahol egy májusi reggelen a Durante névre megkeresztelték, «az én szép San Giovannimban», ahogy a Pokolban ő maga mondta. Dante a Durante név rövidítése, afféle hivatalosan elismert becézés, de nem egy egyszerű írást láttam, amelyben mindkettő szerepel. Az utókor viszont nemigen tud a különshangzású Durantéről, Dantét még a szakemberek is ritkán sejtik benne.

Pár napja a sienai levéltárban láttam az Inferno kéziratait s láttam mellette a későbbi szintre soronként hozzáragasztott papírcsíkokat, amelyek a szereplő személyeket és vonatkozásokat magyarázzák. Dante a legnehezebb költő, akit már életében is kommentálni kellett: ő maga is mondja valahol, hogy az, aki őt érteni akarja, üljön meg a padkán és élesítse ki jól az eszét.

Ülök a padkán és próbálnám élesíteni az eszemet, annál is inkább, mert úgy emlékszem, a Babits-fordítás is hangsúlyozza, hogy a könyv csak a «művelti közönség» számára készült. Higgyék az irodalomtörténet papírszagú oktatgatásaiban, mint a Dantéhoz egyedül vezető útban! A helyszín eleven erejében, mindennél többet megvilágít, mindennél élesebben megjelenítő varázsában jobban hiszek. Igazán megérteni Dantét csak Firenzében lehet. A Sasso di Dantéra kell leülni, ha közel akarunk jutni a férfiúhoz, a többször kolostorba vonult ferencrendi hívőhöz, aki megjárta lelkelvél a poklot, mint a pogány Aeneas.

Firenze minden emléktárgy-üzletében árulják az olajnyomtat-giccszet, amely Dante és Beatrice-első találkozását ábrázolja. A kép minden, csak nem hiteles, mert felnőtt személyeket mutat, Dante pedig csak kilencéves volt, mikor a nyolcéves Beatricét először meglátta. Lehet ebben a korban «végzetes szenvedélyről» beszélni? Lehet. A korarett középkori gyermek örökre rabja lesz az ideálnak, az isteníttet «donna fatale»-nak, akire tulajdonképpen feltekinteni sem mer s képzeletében egy új Beatricét teremt magának, minthogy az igazit nem ismeri. Eléri huszonötödik évét — s Folco Portinari leánya még mindig a titkos bálvány

szívében. Egy futó találkozás az esti vízparton, a San Miniato-sétányon, egy mosoly, egy üdvözlés: ennyi a regény. És mintha a sors igazat akarja adni a rajongó költőnek, aki Beatrice szépségét annyiszor mondta nem e világból valónak: a huszonégyéves szűz hirtelen meghal s Dantéban összeomlik a világ! Félig vakká sírja magát fájdalomában s a filozófia vigaszát keresi... feledni, feledni akar mindenáron s beleesik a bűnbe, ami ma is be szokta fejezni a kétségbeesett szerelmeket: az utcán megismerkedik az ablakból «szépen» ránéző Gemma Donatival s rögtön feleségül is veszi... Milyen lehetett ez a hirtelen házasság, amelyről Dante — aki a legszelebb epikában is alapjában mindig lírát írt — egy szót se szólt soha, milyen lehetett az új asszony élete a férfi mellett, akit a Beatricéhez érzett vallásos szerelem kis idő múlva jobban hatalmába kerít, mint valaha? Négy gyermeke közül kedvenc leánykáját Beatricének keresztelteti s narkóziuszal egyre jobban beveteti magát a politikába, a guelf és ghibelin polgárharc szélsőségei közé.

Egy éve sincs, hogy álltam a városházi erkélyen a soktornyos San Gimignano-ban, ahol 1300 májusiában beszédet intézett a néphez, mint Firenze követe (állítólagos magyarországi küldetésének egy betű nyoma sincs életrajzokmányaiiban!), majd júniusban prior lesz s innét a köztársaságban elérhető legmagasabb polcra zuhan a legmélyebbre: a guelf-párt macakassági határozattal hozott ellene, 5000 forint bírságra és Toscanából való kétéves száműzésre ítéli, majd, hogy se nem fizetett, se haza nem tért Rómából: in contumaciam, elevenen való megégetést ró rá, mint csalóra, hamisítóra, lázadóra...

Dante volt az első emigráns. Honvágya haláláig gyötörte s biztos, hogy Isteni Színjátéka sohse terem meg e keserű érzések nélkül, hiszen utolsó órájig abban reménykedett, hogy híre Homerosé, Vergiliusé mellé emelkedik s megtévedt polgártársai szűgyenkeze fogják visszahívni.

Firenze-háza, itt a közlben, amelyet a város annakidején többi vagyonával együtt elkobozott, erősen restaurálva is őrzi eredeti képét s Olaszország minden nagyobb helyén van egy Casa di Dante, ahol emléket állítják, a S. Croce-templomban is inkább engesztelés akar lenni, akár szemben Galilei sírja.

Beatricéje pedig a bibliai Rachel mellett ül égi gyűben s itt a földön bronzszobrocskáját árulják levélnyomónak. A legtöbbet kapta, amit nő kaphat valaha: az elérhetetlenség nimbuszát. Ha feleségül megy Dantéhez, mint a szerencsétlen Gemma, ki tudja, megszűntetik-e az őt dicsőítő Divina Commedia?

MEZÖSSY
MÁRIA

Badacsonyi
nyárfák között...

... az itteni nóta úgy folytatja, hogy «elmerengve járok.»

Valóban, itt hamarosan hatalmába keríti még a prózai lelkű embert is a merengés. Csak a Teremtő legköltőibb képzelete találhatott ki ilyen merengésre alkalmas tájat. Leülsz egy sziklára a Balaton partján, meg «tűkre fölött — nemcsak a nótaban, de a valóságban is — szállnak a sirályok» és nem teszel egyebet, mint a kék és violaszín pára mögött kémeled a sejtelmes távot: a túlsó partot.

Vagy hallgatózol és ámulod a vízi-életet. A zöld-arany abszint tükör alatt lüktetően mozgalmas a víz. Játékos halak viháncolásától víg. Betyár szelek fuvásától kacagó. Nádad sügásától titokzatos. Halászmadarak rikoltásától lármás.

De van úgy, hogy rőt felhők suhannak át fölötte s aranytüzet vetnek belé. Ilyenkor magabamélyedt hallgatással felel minden titokfirtató kérdésedre a víz.

Nyugtat és feledtet ez a némaság. Hüti forró agyad, mely «világ gondját» fájlalja. Megbékélsz, mert itt minden oly távoli már és valószerűtlen. Úgy érzed, mintha feloldódnék valami kövesült «rontás», mely az emberi idegeket szent Vitus rángó táncára kárhoztatja.

Megbékélsz, mert bárhová lépsz és bármire tekintesz, belekerülsz az örök viszonylatba. Méhetetlen térbe és végtelen időbe. Előtted a víz, mögötted a bazalt-hegy, fölötted a megívelt ég és körülötted laposon és lankákon gyökeres tőkék, türkiz-bodros szőlők.

Csak úgy ömlik reád a gazdag, terhes élet!

Az idennek is ismerős. Az örök és legelsőbb otthon: a természet; a föld, a fű, a víz.

Alig, hogy megérkezel ebbe az ősismerős otthonba: a lelked pőrére vetkőzik. S a tested is levet magáról mindent, amit csak lehet. Beledől a vízbe, a napba, a szélbe. Dajkáltatod, cirókáltatod magad az örök anyával. Kissé bús vagy és ujjongó is, mint az elveszettek és hazakerültek. Egész bensőddel ölelsz. Valami folyton lamentál bened. Valami nagy dolog teljesedik benned, noha csendes vagy, nem lármázol, ahogy a szőlők sem kiáltják az érést, csak édesednek titkosan.

A merengés jó hulláma nagymesszibe so-

NIVEA-CREME megfiatalítja bőrét

Művészek „tavaszi parádé”-ja

A végzetes pik-ász

Amint a Múcsarnok felé tartottam — a patinás, ódon, szép palota felé —, hogy beszámoljak a művészek tavaszi „parádéjáról”, eszembe jutott egy lelkesedéstől örökké részeg művész. Merthát mindegyik elragadtatót, míg alkot, míg a kezében van az ecset, s csak ha a mű kész, borul be felette az ég: ez nem az, amit akartam, hírül sem az: torzszülött! — kiált fel a legtöbbször, aki valóban a hivatásának él, De melyiküknek sikerülhetne a lehetetlen? Mert a művészet a lehetetlen, a fátyolnál is finomabb érzések kifejezése, a lélek álmodozása, a gyermekkor leglégiésebb emlékeiből egy szemernyi, vagy az anyagi létén túlról hozott édeni emléki! Hát miért is ne lehetnének olyan elképzelései a művészeknek, hogy sikerült neki a „lehetetlen” és miért ne mondaná? Ha mondja is szép, hát még ha igaz lenne!

Az ötszáz művet szemügyre véve, amit a Múcsarnokban felhalmoztak, elmélázhatik az ember, hogy a sok mesterségbeli tudással rendelkezők közül, milyen kevésnek sikerült megvalósítania az áhított remekművet! A legtöbb csak a látható világ felszínét tükrözi és nem ad táplálékot a léleknek.

Sok történelmi tárgyú képet állítottak ki. Mint értesültünk, Eszterházy Pál herceg történelmi, életkép-festészeti, kompozíciós és akt-szobrászati pályadíjat tűzött ki az idei tavaszi tárlaton résztvevő művészeknek.

E pályázatra szánt művek közül föltétlenül

Istókovits Kálmán képei ragadják meg a hozzáértőt. Nemcsak hatalmas tudása lenyűgöző, hanem az az egészen újszerű, — kissé triviálisan mondva — ötletes beállítású egy-egy történelmi jelenetnek, mely szerint csak a jellemző és fontos részt festi meg belőle, elkerülve a panoptikum-szerűséget, ami majd mindegyik történelmi kép hibája; így olyan, mintha vízióként búkkanna fel előttünk egy-egy jelenet a múltból. Jó *Hadsi* Olga Szent László kompozíciója. A szobrok közül *Bory Jenő* tanár *Káin* című műve tökéletes és szuggesztív. Hatalmas alkotás *Cser* Károly *Attilája*. Rendkívül dekoratív hatású, színeiben szinte transzcendens *Feszty* Masa *Boldog Margit* című festménye.

Az arcképek közül kiválik a klasszikus nyugalmat és szépséget szolgáló kiváló mester, *Boldizsár* István portréja a kormányzóhelyettes hitveséről, amely méltán sorakozik eddigi nagyszerű alkotásaihoz. A festmény reprodukcióját címlapunkon közöljük. *Szemeréy* Zoltán Dr. *Glattfelder* Gyula püspökről festett képe, *Buján* László Kiss Ferenc színművész képmása szintén megemlékezésre méltó alkotások.

Merész Gyula *Aratás* című képe, *Vidoszky* Béla *Gobelin-terme*, *Udvary* Pál *Körmenet a Felvidéken*, *Pályi* Aladár *Falusi utca télen* című művei kiváló alkotások.

A víz- és temperafestmények terme mindig üdülést jelent a Múcsarnokban, ha egyébként nem is nagyon jó a kiállítás. *Hende* Vince és *Diósy* Antal vízfestményei kitűnőek, ezek megállnák a helyüket a világ legigényesebb kiállításán is. A nagyváros zürzavarából veszik a témájukat, vagy ha erre ráuntak, leheletfinom dunai tájakat festenek az akvarel technikájának utólrhetetlen tökélyével. Ebben a tereben van *Biczó* András *Toldija*, *Bánszky* Tamás *dinnyepiac* és még sok más üde fáj, csendélet, életkép.

A felsoroltakon kívül fel kell említenünk a nagy felkészültségű *Mazán* László műveit. Karikatúrisztikusan látja a világot. Felvidéti, megmosolyogtat témáival, a falusi életből vett jeleneteivel anélkül, hogy csúfolódna az emberek esetlenségén. E mellett képei művészi élmény a hozzáértőnek. Ez pedig nagy szó! A korán elhunyt *Pólya* Tiborra emlékezett azzal a különbséggel, hogy rajzosabb, dekoratívabb, mint *Pólya* volt. Egyébként feltétlenül eszébe jut az embernek *Brueghel*, a XVI. században élt németalföldi festő, aki szintén a falusi életből vette témáit és éppen ilyen megmosolyogatóan varázsolta elének a lakodalmat, disznótort, kocsmában való mulatozást, mint *Mazán*.

Ha a pincérről nem piszmogott volna...
Herbert Dawlish ráért pontosan tíz percig és igen éhes volt. Berontott egy kis vendéglőbe és kért egy csésze teát, hozzá sonkás kenyeret. Amikor végre megjelent a tea és a sonkás kenyér a szemhatáron, éppen csak annyi ideje volt, hogy elnyelje mind a kettőt és elcsipje a *Herne Bay*-be induló vonatot.

Kirontott abban a pillanatban, amikor a vonat már elindult. Mérgében félrehúzta a száját, amikor látta, hogy nem tudja elérni az érkezés-kocsit.

A vonat nekilendült. Dawlish megmarkolta kezításkáját és elkezdett rohanni. Hatalmas ugrással sikerült végül feljutnia az utolsó kocsi lépcsőjére. E pillanatig líhege kapaszzkodott a lépcsőfokok, azután kinyitotta az ajtót és a megkönnyebbülés egy sóhajával rogyott az ülésre.

A férfi, aki Herbert Rawlish-szal szemben ült, figyelmesen nézte. Nyakendőjébe arany patkó volt tűzve és a cipője felháborítóan négyuszögletű.

Herbert Dawlish rámeredt erre az emberre — ezse ágában se volt, hogy bármiképpen ártson neki — akit később majd meg fog ölni. Amikor később ez az ember fölvetette az ötletet, nem kártyáznának-e, Dawlish hangulata mégis csak javult. Szeretett kártyázni és így szívesen vette ezt az ajánlatot.

— *Van nálam kártya, — mondta és a zsebébe nyúlt. Újjai most valami kemény tárgyhoz értek és kissé zavart mosollyal vette ki a zsebéből ezt a holmit. Tréfásan tette le az asztalkára az önműködő revolvert és hozzáfűzte: — Ne féljen. Nem vagyok revolverhős. Ezt ma vettem a városban. Én ugyanis tárgya vagyok Herne Bay lövészegyesületének. A másik helyeslően bólintott.*

— *Szabad? — mondta és fölvetette a fegyvert. — Úgyes kis ágyú. Meg is van töltve.*

— *Igen. No és mit játsszunk?*

— *Talán soixantesix-et, ha ismeri?*

— *Rendben van!*

Dawlish hamarosan kénytelen volt felismerni, hogy ez az aranypatkós fickó nem most először vesz lapot a kezébe. Keverte a kártyát és osztott, azzal a helyre bizottsággal amikor a lapok halkan pattognak; meg is nyálazta a hüvelykujját. Úgyes újjai hegyéről úgy szállt a kártya, mint az olajozott világ. Dawlish szívetét őt, tíz, tizenöt, de harmincöt és ötven shillinget. Most már vadul játszott, hogy visszanyerje veszteségét. Remegő félelem húzta össze a szívet. Nagy ez a veszteség, jóval nagyobb, mint amennyit meg szabad kockáztatnia. Ez az a nap, amikor ki kell fizetni a számlákat és a legtöbbjét ebből a pénzből kell kigyenltenie, melyet eszelenül odahajított annak az embernek.

Hetven fontnál Dawlish látratámaszkodott és letörölte homlokáról a verejtéket.

— *Attól tartok, — dadogta, — hogy nem játszhatom tovább. Elvesztettem utolsó garsomat...*

— *Igazán? Balszerencse, kedves uram.*

— *Nézz csak, — mondta Dawlish kérélen, — nem hagyhatná egyelőre nálam ezt a pénzt? Később persze megadom magának. De éppen most... sok a fizetnivalóm...*

A másik őszinte elcsodálkozással nézett rá.

— *Ez aztán a teteje!... Itt nem vagyunk az Úd Hadsergeben.*

— *Hadd magyarázzam meg, — kérlette Dawlish.*

— *Hagyja abba, kedves uram! Ha legköze-*

Feszty Masa: Boldog Margit

Örményi Mária

lebb megint elmegy sétakocsikázni, akkor vigye magával az öreg dadáját... No, no!... Mít az ördögöt... ,

— Föl a kezét! — rikoltott rá Dawlish és ránézett gonoszul a felkapott revolver mögül. — Föl a kezét, érti?!

Dawlish még most sem akart ölni. Csak meg akarta ijeszteni ezt a fickót, hogy adja vissza neki a pénzt. Egyszerűen nem mert hazamenni pénz nélkül, nem merete meggyónni a feleségének, hogy elvesztette kártyán a hetven fontját. Csakhogy nem ajánlatos revolverrel járszani. A vidám ember szeme elkénykedett. Hirtelen ugrott egyet, mire Dawlish lehunyta félig a szemét és meghúzta a ravaszt. Borzalmas, hogy a hald néha ilyen gyorsan jó. Egy rövid szempillantás alatt zuhant Dawlish nyakába a hulla.

Amikor éppen azon volt, hogy kilóki a vasúti kocsiból a holttestet, pillantása ráesett a lelőtt ember karórájára. Hirtelen jó ölettel megváltoztatta az időt ezen az órán, öt óra ötvenre. Arra gondolt, hogy az óra meg fog állni, amikor a hulla lezuhan a töltésre és ha az óra akkor — föltöve, hogy nem taldnak rá mindjárt a hullára — öt óra ötvenet mutat, azt fogják persze hinni, hogy ez az ember az előző vonattal utazott.

Tehát visszaigazította a mutatókat, kinyitotta a kocsi ajtaját, óvatosan körülnézett előre és hátra és a vonat negyven mérföldes sebességénél kilökte az imént még följényes vidám játékos holttestét a sötét éjszakába.

Másnap reggel a nyolc óra negyvenes vonaton, mely a városba robogott, utazott Venner, a Scotland Yard egyik tisztviselője. Ő és két másik utas, mint rendszeren, most is vidáman köszöntötték Dawlish-t.

— Ide, ide, vén lókóbi! — szóltak rá. — Hol kutyorogtál tegnap este?

— Lekéstem a vonatot. Rohannom kellett, hogy feljussak az utolsó kocsi. Olvasztok már az újságot? A gyilkosságról, mely az öt óra tízesen történt?

Smith, aki éppen átszámolta Dawlish kártyacsomagját, bólintott.

— Azt a szegény fickót tönkrezúta a zuhanás. Az arcából szinte semmi se maradt meg, mondják — jegyezte meg. — Mondt csak, Venner, az újsághíren kívül tudsz-e erről még valamit?

Venner elmosolyodott.

— Hát igen, hallottam erről mindenfélét, amiről azonban nem szabad beszélnem. Ami a hullát illeti, megnéztem két vagy három órával a gyilkosság után. Herne Bayből autón cipelték oda.

— Néz-d-e, Dawlish barátom, — mondta Smith, — a kártya felét se hoztad el. Nincsen itt a végzetes ász sem.

A pik-ászt nevezte így, mert a kártyavető rendszeren végzetesnek monda.

— Akkor még a zsebben van, — mondta Dawlish.

Csakhogy Venner fölöslegessé tette, hogy keressen. A detektív egyszerre csak igen komoly lett és a tulajdon zsebéből húzott ki egy kártyalapot.

— Ha nem tévedek, erről a lapról van szó, — és letette a pik-ászt az asztalkára. Ez volt az ász, mely hiányzott a csomagból.

— A kutyafáját, persze, hogy ez az! — szólt Smith. — Honnan varázsoltad elő, vén hamiskártyás?

Venner visszafordult és ránézett Dawlishra. Azután rátekte kezét a karjára.

— Dawlish, — mondta — a vesémbé nyilat, de meg kell tennem. Letartóztatlak. Ezt a pik-ászt a meggyilkolt ember kabátja ujjában találták!

TAPINTATOS BARÁT

IRTA DR. POGÁNY JÓZSEF

— Visszamegy még az irodába? Korábban vacsoránznánk, mert Kláriék jönnek vacsora után.

— Már nem megyek be.

A szabályos léptet be:

— Most jött valaki, szeretne beszélni a nagyságos úrral.

— Mondja meg, kérem, hogy ma már nem fogadok feleket, késő van, jöjjön holnap.

— Azt mondja, hogy őt biztosan tetszik fogadni, mert ő a Hornyák.

— Hornyák? Sohase hallottam a nevét.

— Ez vette el kérem a Rózsit, aki előttem volt itt, az az asztalos.

— Hát így mondja! Na lássuk, mit akar. Vezesse be az irodámba. Várjatok egy kicsit — fordult feleségéhez —, meghallgatom, mit akar, aztán vacsorázunk.

— Na, János, hát magát mi szél hozta erre? Csak nincs valami baj az asszony körül?

— Dehogy van, kérem alásson, jól élünk mi, meg vagyunk békeséggel, de van egy esetem, ha ebben az ügyvéd úr...

— Szívesen János, mondja csak el, de ha lehet, röviden, mert vendégeket várunk.

— Kérem szépen. Hát úgy történt, tetszik tudni, én asztalos vagyok, a Dembinszki utcában dolgozom az öt bé alatt, nem mint önálló, de a Muraiéknál munkavezető vagyok. Na, tegnap este lehetett úgy nyolc óra után valamivel, hogy kijöttem a műhelyből, hát ott a ház előtt a gömbölyű akácja alatt a vasrácsban valami csillogást látok. Szétnéztem, nem járt arra senki, odamegyek, nézem, hát az fekjúrt ott.

Kívét a zsebéből egy briliánsal kirakott női karkötőt írat.

— Ejha, de szép darab! — szólt az ügyvéd és nézte az órát. Mintha már látta volna valahol.

— Kérem, doktor úr, megmutattam Rozinak is, nagyon megijedt. Aztán megbeszéltük, hogy mit kellene tenni. El nem adjuk, mert nem a miénk, becsületes iparos voltam világeletemben, hát abba maradtunk, hogy elhozom a nagyságos úrhoz, tessék kinyomozni a gazdáját és nekem valami illő jutalmat tessenék készközölni.

— Persze, persze — mondta szórakozottan az ügyvéd, mert még mindig azon törte fejét, hogy kinél is látta azt az órát. — Igen. És mégis mennyivel elégednék meg, János?

— Úgy gondolom, megérdemlek két százast.

— Annnyit igazán meg, hát csak legyen nyugodt, mgnézem az esti lapokat, nem keresi-e ott valaki, a rendőrségen is eljárók. Vigyázzon addig rá, nehogy maga is elveszítse.

— Nem viszem én azt el, nagyságos uram, jó helyen van az itt, tessék csak megörizni, aztán ha akad gazdája, visszaadni, az a jó, hogy én megkapjam azt a kis pénzt. Jól fog jönni, mert nemcsakára jön a gyerek.

— Akkor éppen jókor jön, adok róla írást.

— Sohse tessék nekem írást adni, már csak nem tetszik velem ilyen csinálni, tudom én, hogy kinek adom. Hát Istennek ajánlom.

— Isten áldja, üdvözlöm Rozit és sok szerencsét kívánok a gyerekekhez.

— Mit akart János? — kérdezte a vacsoránál az asszony.

— Valami kis munkaügyi nézeteltérése van gazdájával. Mikorra jönnek Béliék?

— Kilencre mondták, hogy legyen még időnk briedzsezni is.

— Kálmán is jön?

— Biztosan, tudod, hogy őt senki sem hívja külön, ő Béliék velejárója, ahova ők mennek, ő is megy velük.

— Igen, de talán nem is úgy kellene mon-

dani, hogy Béliék, hanem úgy, hogy Kláriék. — No nem kell ilyen célzást tenni. Jóbarátja a családnak, velük jár. Persze ti mindjárt kombináltok...

— Es te nem? Te is látod, vagy láthatnád... — Jó-jó, mi közöm hozzá.

— No, csakhogy megjöttetek, szerbusz-szerbusz, jó nézel ki, te is, hogy vagytok, lesz parti? Persze, leszünk elegenden...

— Kálmán? — kérdezte az asszony.

— Jön biztosan — mondta Béla — de késik. Tudjátok, most örült, egészen beleörült új lakásának berendezésébe.

— Elköltöztét az Erzsébet-térről?

— Igen, szép háromszobás lakást vett ki a Dembinszki-utcában. En még nem láttam, de ő csodákat mesél róla. Hát késik, de eljön, hogy nektek is lelkesedhessen a lakásról.

— Ót bé? — kérdezte az ügyvéd.

— Igen, őt bé... honnan tudod? Mondtat — Úgy emlékszem, mondta...

— De van nagyobb újság is, — jelentette be a férj. — Klári tegnap elvesztette a karóráját.

— Jesszusom! Klári! Azt a...

— Azt-azt, tavaly vettem neki karácsonyra. Ezt a szeleburdi asszonyt!

— Mit szeleburdi, — kapta fel a szót Klári.

— Tegnap este a Városi Moziban voltam, tudjátok, ott megy az a Fehér Háltjú, Magda Breannel, azt meg kellett nézmem, az előadás végen még megnéztem hány óra, aztán a ruhatárban tolongás, ahogy szókták, s otthon vettem észre, hogy nincs rajtam az óra. Borzasztó. Béla dühös volt, veszekedett.

— Azt hiszem, minden oka megvolt rá, — szólt közbe az ügyvéd.

— Oka... oka... hát tehetek én róla, hogy kikapcsolódott? De meglesz, hirdétést tettünk ki az összes lapokba, hogy kétszáz pengőt kap a becsületes megtaláló.

— Ha visszahozza, úgy-e, — szólt az ügyvéd —, mert a megtaláló lehet becsületes, csak az a kérdés, hogy a becsületessége meddig tart. Ambár lehet...

— Ha visszahozza, úgy-e, — szólt az ügyvéd —, mert a megtaláló lehet becsületes, csak az a kérdés, hogy a becsületessége meddig tart. Ambár lehet...

— Ha visszahozza, úgy-e, — szólt az ügyvéd —, mert a megtaláló lehet becsületes, csak az a kérdés, hogy a becsületessége meddig tart. Ambár lehet...

— Ha visszahozza, úgy-e, — szólt az ügyvéd —, mert a megtaláló lehet becsületes, csak az a kérdés, hogy a becsületessége meddig tart. Ambár lehet...

— Ha visszahozza, úgy-e, — szólt az ügyvéd —, mert a megtaláló lehet becsületes, csak az a kérdés, hogy a becsületessége meddig tart. Ambár lehet...

— Ha visszahozza, úgy-e, — szólt az ügyvéd —, mert a megtaláló lehet becsületes, csak az a kérdés, hogy a becsületessége meddig tart. Ambár lehet...

— Ha visszahozza, úgy-e, — szólt az ügyvéd —, mert a megtaláló lehet becsületes, csak az a kérdés, hogy a becsületessége meddig tart. Ambár lehet...

— Ha visszahozza, úgy-e, — szólt az ügyvéd —, mert a megtaláló lehet becsületes, csak az a kérdés, hogy a becsületessége meddig tart. Ambár lehet...

— Ha visszahozza, úgy-e, — szólt az ügyvéd —, mert a megtaláló lehet becsületes, csak az a kérdés, hogy a becsületessége meddig tart. Ambár lehet...

— Ha visszahozza, úgy-e, — szólt az ügyvéd —, mert a megtaláló lehet becsületes, csak az a kérdés, hogy a becsületessége meddig tart. Ambár lehet...

— Ha visszahozza, úgy-e, — szólt az ügyvéd —, mert a megtaláló lehet becsületes, csak az a kérdés, hogy a becsületessége meddig tart. Ambár lehet...

— Ha visszahozza, úgy-e, — szólt az ügyvéd —, mert a megtaláló lehet becsületes, csak az a kérdés, hogy a becsületessége meddig tart. Ambár lehet...

— Ha visszahozza, úgy-e, — szólt az ügyvéd —, mert a megtaláló lehet becsületes, csak az a kérdés, hogy a becsületessége meddig tart. Ambár lehet...

— Ha visszahozza, úgy-e, — szólt az ügyvéd —, mert a megtaláló lehet becsületes, csak az a kérdés, hogy a becsületessége meddig tart. Ambár lehet...

— Ha visszahozza, úgy-e, — szólt az ügyvéd —, mert a megtaláló lehet becsületes, csak az a kérdés, hogy a becsületessége meddig tart. Ambár lehet...

— Ha visszahozza, úgy-e, — szólt az ügyvéd —, mert a megtaláló lehet becsületes, csak az a kérdés, hogy a becsületessége meddig tart. Ambár lehet...

— Ha visszahozza, úgy-e, — szólt az ügyvéd —, mert a megtaláló lehet becsületes, csak az a kérdés, hogy a becsületessége meddig tart. Ambár lehet...

— Ha visszahozza, úgy-e, — szólt az ügyvéd —, mert a megtaláló lehet becsületes, csak az a kérdés, hogy a becsületessége meddig tart. Ambár lehet...

— Ha visszahozza, úgy-e, — szólt az ügyvéd —, mert a megtaláló lehet becsületes, csak az a kérdés, hogy a becsületessége meddig tart. Ambár lehet...

— Ha visszahozza, úgy-e, — szólt az ügyvéd —, mert a megtaláló lehet becsületes, csak az a kérdés, hogy a becsületessége meddig tart. Ambár lehet...

— Ha visszahozza, úgy-e, — szólt az ügyvéd —, mert a megtaláló lehet becsületes, csak az a kérdés, hogy a becsületessége meddig tart. Ambár lehet...

— Ha visszahozza, úgy-e, — szólt az ügyvéd —, mert a megtaláló lehet becsületes, csak az a kérdés, hogy a becsületessége meddig tart. Ambár lehet...

— Ha visszahozza, úgy-e, — szólt az ügyvéd —, mert a megtaláló lehet becsületes, csak az a kérdés, hogy a becsületessége meddig tart. Ambár lehet...

— Ha visszahozza, úgy-e, — szólt az ügyvéd —, mert a megtaláló lehet becsületes, csak az a kérdés, hogy a becsületessége meddig tart. Ambár lehet...

DIVAT

Sötétkék szövet-kosztüm,
rakott szoknyával, a ka-
bat eleje kézzel himzett,
fehér pettyekkel díszítve

Fekete sálgalléros dél-
utáni kabát fűtszíni
róka-manzsettákkal, övvel

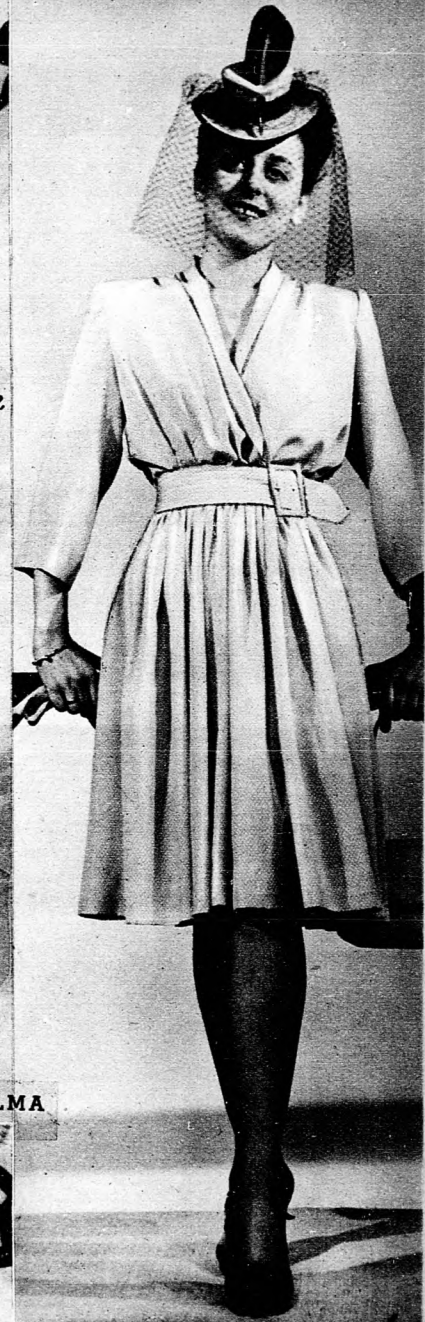

Különleges szabású
és eldőzésű amezszi-
netház márkén ruha

PÁLFFY NÉ
APPONYI JÚLIA GRÖFNŐ
IV., VÁCI-UTCA 11/B
MODELLJEI

GERGELY VILMA
KALAPOK

Sárga alapon fehér aprómintás
hernyós-lyem-ruha, dűsan húzott
alj, széles tűzött övvel
és 3/4-es ujjakkal

RISETTE-SZALON
MODELLJE

NAGYKOVÁCSY
ILONA sötétkék-
fehérbabos hernyó-
selyem ruhája

NAGYKOVÁCSY ILONA

PALFFYNE
GRÓF APPONYI JÚLIA
SZALON MODELLJEI

LENKEY LEITNER
MÁRTA barna-
drapp összeállítású
angóra ruhája

LENKEY LEITNER MÁRTA

Szürke al-
pon kék- és
bordóbabos
imprimé ru-
ga, kék övvel
egyszínű
szürke bő-
% kabáttal

Zöld-fehér
nagy pety-
tyes im-
primé se-
rem ru-
ga, kötény
elővel

FUTÁS FALVI
PÁL ELEMÉRNE
IV., Váci-u 34
szalonjának
modelljei

Fehér
tropikál
szövet-
kosztúm,
négy fel-
varrott
zsebbel

Türkizkék
alapon, fehér
virágmintás
nyári estélyi-
ruha, a kivá-
gásnál és cel-
pökön fehér
virág gal-
díszítve

GERGELYVILMA KALAPSZALON
IV., VÁCI-UTCA 14 MODELLJEI

Pünkösdi
rózsákból ösz-
szeállított tok dél-
utáni komplék-
hoz és im-
primé ru-
hákhoz

Fekete
szalmaka-
lap fehér mar-
garétákkal. Dél-
utáni ruhák-
hoz

Zöld tüllből készű
rózsákkal díszítet
tördi, feket
fátyolla
Dél
utánr

Fekete
szalmaka-
lap ciklá-
menszínű
tülllel

Májusi álmok:
Tündéri kis virágos
kalapok,
habkönnyű tüll-
batiszt- és
csipkegallérek

A BÉCSI-UTCA 2 ALATTI LUKÁCS-CÉG
TÜLL, BATISZT, ZSORZETT ÉS PIKÉ
GALLÉRKAI, ZSABÓI ÉS BETÉTJE

Milyenek a TUNIZIAI nők?

Most jött haza Tunizából Baký Gyözö festő művész. Vele beszélgettünk a tuniszi nőkről.

Baký Gyözönek, a tehetséges, érdekes festőnek a híret és munkásságának sikerét távoli újságok cikkei hozták el hozzánk. Magyar művész, aki húsz évig élt külföldön és ezalatt az idő alatt dícsőséget szerzett magyar nevének. Mert hiába hívták Párizsban tizenkét évig és Tuniszban nyolc évig Victor Bakýnak, képeit mindig és mindenütt Baký Gy. néven szígnálta. Feleségével most érkezett Budapestre. Közvetlenül Tunizából jött. A francia újságok nagy festőnek ünnepelték, tuniszi lárlatai, amelyeken nagyrészt portréival, finompalettájú és szellemes képeivel szerepelt, az ottani európai kolónia előkelő, művészi és társadalmi eseményének számítottak. A francia állam is vásárolta festményeit, a párizsi vilákiállításán is részt vett. Képein megkapó az egyéni légkör és természetes báj.

Most itt ül velem szemben, szerényen és udvariasan, mintha »mísem történt volna« az elmúlt húsz esztendőben. Kérdéseimre kitűnő magyarsággal felel, beszédén nyoma sincs az idegen akcentusnak.

— A festészetén kívül mással is foglalkoztál Tuniszban?

— A Bardo-múzeumnak, a legnagyobb afrikai régészeti gyűjteménynek voltam a restaurátorja. A munkát egy kitűnő magyar szobrászúnóval, Jéhriang Arankával kezdtem meg, aki, fájdalom, nem bírta a tuniszi klímát és hazautazott. A Bardo-múzeumban láthatók a carthágói ásatások kínesei és annak az óriási hajónak a maradványai, amelyet a Földközi-tenger fenekéről Mahida város közelében harminc évvel ezelőtt emeltek ki. Ennek nagyon érdekes a története. Spongyahalászkok egy szép napon lelkendezően mesélték, hogy a part közelében, a tenger mélyén nagy ágyúkat találtak. A francia kormány görög búvárokkal kerestette meg ezeket a rejtélyes »ágyúkat«, amelyekről kiderült, hogy görög marványoszlopok maradványai. Nyolcvan méterrel a tenger színe alatt egy fantasztikus hajórakomány roncsaira és kíneseire bukkantak. A hajó kétezer évvel ezelőtt süllyedt el. Alighanem Silla rablócsapatát és zsákmányait szállította, de a nagy viharban szerencsétlenül járt, a tenger fekére került. A rakomány nyilvánvalóan rablótól holmi, azért olyan gazdag és sokféle. Találtak ott befeszített oszlopokat, gyönyörű szobrokat és görög főurak díszes bronzágyúinak roncsait. Az én feladatom volt a görög művészetnek ezt a csodálatos maradványát és a carthágói ásatások értékeit restaurálni.

— Milyen a tuniszi társadalmi élet? — Az európaiak éppen úgy élnek, mint hazájukban. A különbség csupán külsőségekben látható: elegánsabbak és konvencionálisabbak, mint odahaza. Sok a nagy estély és a pompás lakoma.

— A bennszülöttek?

— Társadalmilag kevésbé keverednek az európaiakkal. Ha a bennszülött, tradicionális főúr, európai társaságot hív vacsorára, akkor a vendégeket csak a házigazda fogadja. A ház asszonya nem látható. Étkezés után az európai hölgyvendégek átmennek a női lakosztályba. A ház úrnője különös istenhozottal üdvözli látogatóit: valamennyit erős parfümmel permetezi be. Kedvelt illatuk a nárcisz, rózsma, egy narancsvirág parfüm. A feketekávéit is narancsvirágkivonattal illatosítják és ízesítik, ami a külföldinek eleinte nagyon szokatlan. De

később nem ütközik meg azon sem, ha főtt rózsabimbót talál a hűtőszekrényben.

— Miket esznek Tuniszban?

— Arrafelé nagyprobléma a főzés, mert nagy a forróság és ezt nem akarják azzal fokozni, hogy nagy tüzet raknak, vagy nagy lángon melegítenek. Ezért nemzeti eledelüket, a »kuszksuz-t« egyetlen lángon, egy dupla fazékban főzik. Az alsó fazékban zöldséggel és erős paprikával ízesített húsok főnek, a felső fazék gözében pedig búzadara párolg. Mindezt együtt találgatják. Hétköznapi étkezéseken mást nem esznek, csak kuszkuszt. Nagylakomákon mindenféle édességet, gyümölcsöt, raffinált fogásokat találnak föl. Szeszest italt a bennszülöttek nem isznak, vallásuk tiltja. Az európaiak annál többet isznak.

— Milyen a tuniszi nő külseje? Hogyan öltözködik?

— Az északafrikai arab nő fehérbőrű, akárcsak az európai. Nap soha sem sűti, azért olyan világos a bőre. Gyönyörű, mélytűzű fekete a szeme, előkelő a tartása. Otthonában a főúri nő is, a polgári is, európai ruhát visel, de az utcán fehér lepelbe burkolja magát tetőtől talpig. »Haik«-nak hívják ezt a leplet, amely festői redőkben omlik el rajtuk, úgyhogy lángoló szemük látszik csak ki belőle. A férfi a nő kisujját nem látja. A földműves, a »fella« felesége egy daraból szabott piros vagy kék leplet hord, azalatt semmiféle ruhát sem visel. Nemcsak szeme látható, hanem egész arca is. Színes leplet vállán két ezüst tüvel tűzi meg: a tü nagysága árulja el a nő jólétének fokát. A tuniszi nőt rettenetesen érdekli az európai nő ruhája. Majd fölfalja kíváncsi tekintetével elegáns hölgyvendégének minden ruhadarabját. Sokszor még az ingét is látni akarja.

— Milyen a tuniszi nő élete?

— A főúri lányokat születésük után nyomban eljegyzik. A völégény rendszerint közeli vagy távoli rokon. Gyakran az első unokatestvér. Így örzik meg a családi vagyonát. A jegyespár gyermek korában láthatja egymást, de amikor a lány nővé érke, — ami kilenc-tíz éves korban bekövetkezik — a jegyeseknek nem szabad találkoznok többé a hivatalos eljegyzésig. Az eljegyzés olyan szerződés, amelyet maga az uralkodó herceg hitelesít. Utána a jegyesek megint elválnak és az esküvőig nem látják egymást. Erre gyakran egy-két évig kell várniok még. A polgári lányokat is eljegyzik születésük pillanatában, de nem rokonnal. A megegyezés a szülők dolga. Ők döntik el lányuk, illetve fiúk jövőjét.

— Boldogok ezek a házasságok?

— Azt hiszem, igen. A férfi a házasságot komolyan veszi, felelősséget vállal azért a nőért, akinek életét a magáéhoz köti. A főúrnálnak a férfi pénzért veszi meg a nőt. A szülőknek fizetett pénz: szimbólum, de minél előkelőbb a völégény, annál nagyobb az összeg. A pénzért a szülők ékszer vásárolnak menyasszony lányuknak. A nő sem lánykorában, sem házassága után nem mehet egyedül el utcára. Szülő vagy szolgáló kíséretében hagyhatja csak el a házat. A fehér lepelbe burkolt nő az utcán annyira személtelen, hogy az urának sem szabad felismernie. Az etikai törvény szerint még otthonában sem szabad a férfinak megemlíteni, hogy feleségével a városban találkozott;

ez sértő és illetlen. A nők gyakran látogatják a nagy áruházakat, szeretnek sokat vásárolni. Bolondulnak az ékszerkért. Színházba és moziba is járnak, sőt társaságba is, de csak olyan helyekre, ahol kizárólag nőkkel találkoznak. A házassággal a nő külső élete semmit sem változik. Csupán gazdát cserél: az apa szerepét a férj veszi át. A főúri nő legnagyobb erénye a szépen gondozott háztartás. Rengeteg személyzet veszi körül, de a háziasszony irányítja a háztartás bonyolult gépezetét. Gyermeiket mindig a fekete dajka táplálja, aki a gyermek, majd később a felnőtt lány és asszony szolgálója marad haláláig.

— Mennyiben különbözik mindettől a polgári nő élete?

— A polgári nő élete nem ennyire tradíciókkal terhes. Szabadabb. Nyilván iskolába jár, sőt még évvel ezelőtt egyikük az orvosi egyetemet is elvégezte. Az ifjú bennszülött orvosnő a francia Pasteur-intézet alkalmazta. É a hölgy francia társaságba jár és európai módon él.

— Mi a tuniszi nő legnagyobb szórakozása?

— A tuniszi nőt senki sem ismeri, de ő mindenki ismer. Mindenkiről mindent tud, mert naphosszat az ablakban ül. Az ablakot sűrű fárcs, az úgynevezett »moucharbia« fűdi, kívülről nem látszik ki van mögötte, de mögüle jól látni az utcát. A tuniszi nő rendkívül kíváncsi, nagyon érdekli az élet, amelyőt annyira elzárják. Az ablakon keresztül mindent megfigyel. Azt hiszem, ez a legnagyobb szórakozása.

— Mi az, ami a legjobban jellemzi őket?

— Vidámak és kedvesek. Könnyen nevetnek és könnyen sírnak, akár a gyerekek. Ezt a feleségtől tudom, aki nő letére gyakran együtt volt bennszülött nővel. Rendkívül babonások. A szemérvéstől félnék a legjobban. Ettől való félelmükben gyermeküket senkinek sem mutatják meg. Mindenki gyanus, de csak akinek a látogatása után nagy betegség vagy bánat éri a házat, arról állapítják meg, hogy szerencsétlenséget hoz. Ma már nem ólik meg az ilyen embert, de elkerülik, kiközösítik, sőt megessik az is, hogy a »pechet« hozó szomszéd közelébe messzire elhurcolkodnak. De nemcsak a nők, hanem a férfiak is babonások és ez a babona gyakran a legedzettebb európaiat is megfertőzi.

— Beszélt valaha bennszülött tuniszi nővel?

— A volt tuniszi uralkodó fiával közös palotában laktam. A ház barátja voltam, a herceg apósával gyakran naphosszat sakkoztam. Ennek ellenére a palotában sohasem találkoztam a család egyik nőtárgjával sem. Egyetlenegyszer akadtam össze a volt uralkodó fiának fiatal hitvesével a kertben. Arcát nem fűdte fátyol, gyönyörű volt. Amikor megláttam, nem szaladt el, sőt beszéltem is vele néhány szót. Ez a megtiszteltetés az európai férfinak és a ház jó barátjának szót.

— Festett bennszülött nőt?

— A hivatásos modellek nem társasági hölgyek. Ezeket gyakran festettem. Kívülről egy fella feleségének a portréját festettem. Ez nagyon nagy esemény volt, annak köszönhettem csak, hogy a család régóta ismert és némi hírnévre is tettem szert már Tuniszban. — No szótlanul ült modelt, de az egész család jelen volt, amikor lefestettem.

— Hogyan határozta el magát, hogy húsz év után hazajöjjön?

— Úgy éreztem, hogy magyar embernek ma itthon a helye. Akár jó lesz itt az életem, akár rossz: ilyen történelmi időkben nem lehetek távol a hazámtól...

Tavaszi kozmetika, piké gallér, új ruha

Nem pénz kell hozzá, csak ügyesség és egy kis jóakarát. Bármennyire lenyújtás a házi gondok, az első napuságra kisimulnak a ráncok, fény költözik a fáradt szemekbe — tavasszal minden nő kicsit tizenhatéves.

Bármennyire időszerű és kötelező a takarékoság, ne sajnálja egy férj se az új tavaszi ruhát: életörömet jelent, jókedvet. Azt jelenti, hogy az asszony nem akar megsavanyodni, a vitalitását szegezi szembe a nehéz időknek, nem adja fel a harcot, bízik a jövőben.

Bizony, ennyi mindent fejez ki az új ruha. Ezekután lássuk, mit használhatunk az új divatképekből.

MEG SZERETNÉM MAGYARÁZNI az első oldalon levő jellegzetes divatvonásokat, azt, ami újja és „divatosá” teszi a ruhát. Kezdjük a kabátot. Ez a rókakézlelő fekete kabát — akinek nincs pénze kékrókára, annak olcsóbb prémblől is megteszi. A jól fessiet szörme sokszor nagyon szép — azt a régi, horribile dictu, már majdnem kétévés divateltvet viszi át erre a nyárra, hogy a könnyű kabátokon alig van a gallérról valami, minden dísz a kabátujjakra költözik. A másik, a tipikus „kisangol” ruha divatos vonala lényegesen eltér az ezelőttiekétől. A szoknya nem harangos és nem berakott, hanem húzott, bő. Szövetből! Ez a mult nyári parasztszoknyák vonalát utánozza. Rájöttek arra, hogy ami kantonból szép volt, jó az szövetből is. Széles övet viselnek hozzá. Akinek egy kicsit karcsú a dereka, annak kitűnő az e fajta ruha, a bő, ráncos szoknya eltünteti a gömbölyűségeket elől-hátul. Ebben a ruhában még azt is megengedhetik magának a dáma, hogy egy kicsi gymtra legyen... A blúzton szintén újítás valami: az, hogy keresztbe átkapcsolódik. Ez a vonal a legújabb. Mindenféle ruhánál sokkal lehet használni.

PÖTTYÖK MINDENÜTT! Kalapon, sálon, táskán, keztyűn, sőt, kosztümön is. Vidámmá, újja tehet egy sötétlék vagy fekete kosztümöt, ha az elejére fehér pöttyöket himzünk, úgy, ahogyan a képen látjuk. Ne féljünk tőle — nem feltűnő.

VALÓSÁGOS PÖTTYÖS ORGIA a Váci-utca egy szép napfényes délelőit. A kirakatokban, az utcán, a nőknön, teli pöttyel minden. De főleg a ruhák... és nem a tizenhatéves kislányok viselik. Nem bizony. A klasszikus kék-fehér összeállítás persze vezet — ezt mindig valami piros folttal, tüvel, övvel, virággal teszik még vidámabbá — de az ég-világon mindenféle pöttyök találhatók. Picurkák, mint egy gombostűfej és akkorak, mint egy feketekávés csésze. Izlés dolga, ki melyiket választja. Részemről a lencse nagyságúak mellett döntök.

NAGYKOVÁCSY ILONA RUHÁJA a klasszikus példa arra, milyen ma egy divatos, csinos babos ruha. Ott van rajta az új divat minden kelléke, bő szoknya, széles öv, a blúz eleje keresztben átmeget. Aki szereti, tehet egy nagy fehér piké, vagy fodros battisz gallért rá. Érdekes a pöttyös komplé, melynek az eredetije szürke alapon kétféle petty — kék és piros — és szürke kabátot viselnek hozzá. Akinek van egy síma, egyszerű kabátja — és kinek nincs — az keresse meg, milyen színű pöttyös anyag illik hozzá és csináltasson egy

babos ruhát tavaszra. Drapp kabáthoz nagyon szép a barna-sárga, barna-zöld, szürke kabáthoz minden szín benne, itt az a döntő, milyen cipőnk, kalapunk, táskánk van hozzá. Szürke kabáthoz szép a sötétlék-fehér, sötétlék-piros, sötétlék-sárga, bordó-fehér, bordó-sárga, zöld-sárga pöttyös ruha. Sötétlék kabátnál már sokkal korlátozottabbak a lehetőségek. feketénél szinte, mindkettőnél az alap csak sötétlék vagy csak fekete lehet, de a szürke és a piros meg mind a kettőhöz. Például fekete kabát, piros-fekete babos ruha hozzá. Vagy kék kabát, szürke-piros ruhával kombinálva. A piros babos ruhához mindenestre bátorsgat kell. Hagyjuk ezt a húszéveseknek...

Egyetlenegy esetben nem vehetünk babos ruhát a nagykabáthoz: ha mintás a kabát szövege. **SZÉP NYÁRI IGÉRET** egyelőre, a fehér tropikál kosztüm. Allítólag lesz még valamikor meleg is. De, ismervé a mostani szeszélyes időjárást, bizonyos, hogy a hőség majd egyszerbe köszönt be. Tehát, aki elhatározta, hogy nyárra csináltat egy elegáns és finom kosztümöt, az jól teszi, ha már most neki fog... Nyári álom még egyelőre a lenge, omlós estélyi ruha, rózsaszínű és fehér virágdísszel. Jó lesz benne a Balaton partján szép nyári estén...

A **VALÓSÁGOT** a kis gallérok, habos csipkemellények, fehér pikészárnyak jelentik. Lendület adnak a legunalmasb ruhának, életet kölcsönöznek a százszor megúnt, rongyosokra megérett vacakoknak. Háború van, még sem lehet eldobni, ne legyünk könnyelműek. Pár pengőért úgy ki lehet forgatni magából, hogy a legrosszmájúbb barátónál sem ismer rá. Nem kell hozzá más semmi, csak ötlet: egy szokatlan formájú, guszutos mellény, vagy gallér. Ne féljünk ezektől a merész, nagy piké kihajtoktól, fodros szárnyféktől.

A **KALAPTALANSÁG NAGY** divatját, melylyel a mult nyáron kétsége ejtették a kalaposnőket az asszonyok, megkontraztá a divatszakma. Bármilyen kicsit, de tessék kalapot viselni — adták ki az órdrét. És készítettek olyan picurka kalapokat, hogy csak na... Akkorakák, mint egy barázdabillegető fészke. Tülből, csipkéből, virágból vannak, odabigyegetik az asszonyok homloka felé, átkötik sok fátyollal. Tagadhatatlanul mulatságos és dekoratív fejdísz. Mert kalapnak aztán igazán nem mondható. Egészen bizonyos, hogy gondos utánajárással mindenki megtalálja a saját egyéniségének megfelelőt közülük. Csak könnyörgők, ehhez a vásárláshoz aztán igazán tessék elvinni a legkevésbé jóakarató barátját, akinek a szene akár a vasvilla, a nyelve csipős és boldogan közsörül rajtunk... ha aztán ő is rámondja egy ilyen kis kalapra, hogy jó, akkor nyugodtan mehet. Különben, ezekkel a kis virágosodással vigyázat!

Nincs szomorúbb látvány, mint egy kedves, helyes asszonyka, hatvanöt kilón felül, új tavaszi kosztümében és egyetlen csomó művirággal kalap helyett. A virágcsomót különböző fátlyakkal és szalagokkal illesztették a homlokára. És tekintettel a friss színekre, kicsit több ruszt rakott magára... és most ezt hiszi, hogy nagyon szép.

Hát, mint mondtam, csak vigyázat.

IZSÁKY MARGIT

PARDON! EZ MAGÁNÜGY!

Igen, a legdiszkrétebb magánügye minden nőnek a kora! Nézzé meg, Asszonyom, a fenti arcot és találja ki hány éves! 28... 32... 24... vagy 40...? Ugy-e, elmosódnak az évek, ami természetes is, hiszen a helyes arcápolás eredménye éppen az, hogy 10, sőt 15 év is nyomtalanul múlik el és az arcból változatlanul szép és fiatalosan üde marad. Hogy mit jelent 10 év egy nő életében, hogy mit jelent egy vonzó, fiatalos, szép arc, Asszonyom, ezt ön is tudja; társasághelyi sikert, a szeretett férfi megtartását, örömet, boldogságot, állandó körülrajongást és mindazt, ami általános bearányozza és széppé teszi egy nő életét. Mert nem kell lemondani az évek multával sem a szépségnek kijáró hódolatról — a szépségnek nincs kora! Ön is megszerezheti és megtarthatja ezt a fiatalos szépséget! — Hogyan? — Nagyon egyszerűen, Asszonyom, Hormocith B. krémmel! Tudományosan igazolt tény ugyanis, hogy a Hormocith B. kiváló hatóanyagai fokozott működésre serkentik a bőrsejteket, egyik napról a másikra megszüntetik az arcból szárazságot, kisimítják az időelőtti ráncokat, miáltal minden nő számára megszerzik azt a jólápoltságot, amely üdév, vonzóvá és széppé teszi az arcot. A szépség pedig minden korban hatalom! Higgye el, Asszonyom, érdemes szépségre lenni, érdemes Hormocith B. krémet használni! Ez a speciális krém minden nő számára könnyen elérhető, mert egy tubus 4.55, takaréktubus 7.39. Beszereshető szaküzletekben. Asszonyom! Vessen meg egy pillantást a fenti képre, gondolkozzék néhány percig, gondoljon arra a 10 évre, amivel meghosszabbíthatja fiatalágát és a saját érdekében kezdje el még ma a Hormocith B. használatát! Ez a kiváló krém a legszebb álmai megvalósulását fogja jelenteni önnek. — Magyarországi forgatár: Dr. Blitz-drogéria, Budapest, Vilmos császár-út 23/a.

A Montesson-palota ablakai messzire világítottak a párizsi éjszakában. Odabent estély volt. Oly káprázatos estély, amilyenhez hasonlót csak a forradalom előtt láttak a Fények Városa.

Montesson asszony, a palota úrnője, nagy házat vitt valaha, a Lajos királyok idején, de krózsai vagyontól elfújta a forradalom vihara s tán soha vissza nem kapja a vagyont, ha barát-nyul. Beauharnais vicomte özvegye feleségül nem megy egy fiatal katonatiszthez, akit Bonapartenak hívtak.

Montesson asszony neki köszönhetette, hogy visszakapta vagyontól. Boldog volt, hogy végre kimutathatja háláját: estélyt rendezhet a konzul özvegye, Louis és mostohalánya, Hortense házasságkötésének tiszteletére.

A palota minden egyes lépcsőfokán kékbé és aranyba öltözött lakájok álltak, kezükben ót-ágú gyertyatartóval, melyben kék-arany gyertyák égtek. A termek falain virágfüzerekből készült Orleans-címerek illatoztak. Aranyedényekkel lerített asztalok között a vendégek szárai hullámoltak, lánccal, nevettek. Csak odabent, a virágugrassá alakított kiszalomban állt — aranyujtások, briliánsok fényében — két levert, sápadt ember; az újdonsült pár: Hortense és Louis. Szólanul álltak egymás mellett, bánatos arccal fogadva a szerencsekívánatokat.

Ejjél elmúlt, mikor az Első Konzul megadta a jelt távozásukra s egy oldalajton kisorsranhattak. Odalent, a palota előtt elegáns hintó várt rájuk. Louis besegítette feleségét s elindultak új otthonuk felé.

Az utcai lámpák fényéből kiérve, fémhomály borult rájuk. Egymás karjaiba omolhattak volna végre, de csak ültek némán, mozdulatlanul a kocsi egy-egy sarkába húzóva. Egy fordulónál Louis kinyújtotta kezét, de látva, hogy felesége idegesen rezzen össze, úgy tett, mintha a bársony látkarót simítaná s még beljebb vonult a mély sarokba. Finomonall, sápadt arca sértődött maszkká merevedett a sötétben.

Hortense kibámult az ablakon. Valahányszor lámpa mellett futottak, melegen csillant meg szőke haja, jég hidegen fejdíszének száz briliánsköve. Szépnek lehetett volna nevezni, ha állna nem lett volna túl kemény, túl hosszú, szája túl nagy, fogai egyenetlenek. Amint kibámult az ablakon, könnyesepp gurult végig arcán.

Mire gondolt?... Gyerekkorára... Egy nyári napra 1794 július tizenhócecadikán.

HORTENSE, A CSÁSZÁR KEDVENCE

TÖRTÉNELMI REGÉNY

IRTA BÁCSKAI MAGDA

Ó, Hortense tízéves múlt akkor, bátyja, Eugène, tizenegy. Két hónapja éltek már szüleik palotájának portáslakásában, nevelőnőjükkel, aki megérezte, hogy e félelmetes hónapokban, a Rémuralom idején legjobb el-
tűnni, áruhában élni, ki se mozdulni a ház-
ból.

Akár a többi arisztokratát, Hortense és Eugène szüleit, Beauharnais vicomteot és feleségét is börtönbe vetették. A nagy kapu rájukcsapódott. Nem hallottak róluk többé.

Egy napon gyászruhás hölgy jelent meg a Beauharnais-palota portáslakásában. Levelet hozott a gyerekek édesanyjától. Beauharnais asszony arra kérte levetében a nevelőnőt, engedje, hogy az idegen hölgy elvezesse Hortenset és bátyját egy titkos helyre, ahonnan láthatják őt és apjukat.

Hortense ma is tisztán emlékezett a sötét kis utcákra, melyeken a hölgy vezette. Végül elhagyott kis kertbe értek. Erre a kertre nyíltak a Carmes-börtön ablakai, melyek egyikében megjelent Beauharnais tábornok és felesége. Szólanul dobalt csókokat gyerekeiknek. A gyerekek szólanul integettek s Hortensenak úgy tűnt, különös földöntúli fény világítja meg apja arcát.

*

A két gyereket, Hortenset és Eugénét kifűjta a vihar a szülői házból. Fontainebleauba kerültek nagyapjukhoz. Idemenekült a börtönből Josephine is.

A kis Hortense önfeláldozóan ápolta s gyerekei körében, a vidéki csendben lassan fel-
cledt Josephiné. Arcának kaméliaszíne vissza-
tért, nagy szemei sötétben ragyogtak, s bár alakja karcsú volt, mint a nádszál, vállai, karjai gömbölyűre teltek. Tükrében maga is látta ezt s minél feltűnőbbben szépült, annál leküzdhetetlenebbül vágyódott Párizs után. Felületes, édes, könnyelmű nő volt. Hívta a vidámság, a kaland.

Bűsűt mondván hát gyerekeinek és apósának, beköltözött Párizsba. Egyszál ruhában, üres zsebekkel, de szívében boldogító ábrándokkal. A padlásszoba, melyben lakott, oly kicsiny volt, hogy csak ágyán ülve tudott benne elférni. De seba! Ha az ágyon kupo-

rogva megfésülködött, felöltözött, olyan elegáns volt, olyan friss, üde, mintha két komorna öltöztette volna.

Nem látszott rajta, hogy csak egyszer eszik napjában. Régi barátinőjénél, aki ingyen adott neki ebédet. Saját pénzéből legfeljebb fagyaltrá terlt a Palais Egalité kertjében, ahol hui-

lámzott a nép, zajlott az élet. Itt ismerkedett meg egy szép napon Barras-val, az új kormány, a Direktórium vezető tagjával, aki majdnem olyan hódító volt, mint amilyen korrupt.

— Ez a bájos ember visszaszerzi majd gyerekeim elkobzott vagyontát — gondolta Josephine, aki hallotta, hogy a direktórium visszajuttatja gazdáknak a forradalom alatt konfiskált vagyonekat. Szépsége, bája egész reflektorfényével rávilágított hát a daliás telj-hatalmúra. A hatás nem maradt el. Barras beleszeretett s Josephine hamarosan birtokába léphetett annak, amit a Beauharnais-vagyontól megkímélt a forradalom.

Első dolga volt házat vásárolni a Chanterraine-utcában. Finom kis magánpalotát, melyet párralan izléssel rendezett be. A házat sokan látogatták. Új emberek: Barras barátai. Josephine régi, előkelő barátinói nem versengtek meghívásaiért. Egész Párizs tudta, milyen szálak fűzik a Direktórium vezéréhez. Tán ez volt az oka annak, — no meg a ház szabad hangja —, hogy Josephine intézetbe adta gyerekeit. Eugénét kadet-iskolába, Hortenset lányintézetbe, melynek — ó változó idők! — a lefejezett Mária Antónia királyné első komornája volt a tulajdonosa és igazgatónője. Campan asszony — ez volt a hölgy neve — nem követelt nagy tudást növendékeitől. Tisztaban volt azzal, hogy szegény gyerekek nevelésébe, tanításába, kegyetlenül beleszólt a forradalom. De még a Campan-intézet gyengedűsű leánykái között is szenzációszámra ment egy szép, barna lány, akit Bonaparte Caroline-nak hívtak s aki tizenhárom-éves korára nem tudott se írni, se olvasni.

Társnői gyakran csúfolták ezért. — Ur ír! Ur ír! — dalolták a fülébe, miközben a kis- és nagybetűket cirkalmazta s Caroline mérgesen kapta fej felét.

— Várjatok csak! — kiáltott s szép, sötét szemei szikráztak dühében — vasárnap eljön a bátyám és szívever köztetek! — De Louis Bonaparte, a lány bátyja nem tett harcias benyomást. Modora bizonytalan volt, félénk, gyanakvó. De az arca lányosan csinos. Campan asszony növendékei közül sokanak tetszett. Hortense azonban egyetlen tekintetre se méltatta. Szórakozott volt, gonderhelt. Félte a vakációtól. A harmadiktól, melyet ismét az intézetben kell töltenie, Magányosan, mert a lányok egytől-egyig hazarepültek. Csak őt nem hívta haza az édesanyja.

„Ha legalább veled találkozhatnék” írta Hortense bátyjának, Eugénének s levetében elhatározták, hogy megszökönek intézeteikből s vándorútra indulnak. Szerencsére Adèle Aguié, a Campan-intézet legjobb tanulója meghívta szülői birtokára a két Beauharnais-gyereket.

E vakációban kezdődött a hűség, nagy barátság, melyet csak a halál — egyikük túlkori, tragikus halála — szakított ketté.

*

A forradalom rég elviharzott, Párizs azonban nem csillapodott. Egyik bombarobbanás a másikat érte, egyik puccs a másikat követte. Legijesztőbb, legvéresebb a royaisták felkelése volt. Ezt a zendülést egy fiatal tiszt, Bonaparte Napoleon verte le. Nevére felí-

Garantol

hozzátartozik minden háztartáshoz! Az okos háziasszony hosszú évek óta értékeli a tojás eltartásának ezt a módját, mert jól tudja, hogy a Garantol milyen tökéletesen eltartja a tojást.

egy évnél tovább konzerválja a tojást!

és ami fontos: a tojás bármikor kivehető vagy berakható.

Beszerezési forrásokról felvilágosítást ad: Stessel Nándor és Társa, Budapest, IV., Városház-utca 1.

gyelt az egész ország. Sokan a Jövő Embereit látták benne. De Párizs tovább forrongott. Az utcák oly bizonytalanok voltak, hogy az emberek ottthon maradtak este... A tél csendesnek ígérkezett. Beauharnais asszony gondolt hát egyet s hazahívta gyerekeit az intézetből. Hortense nagyocskó lány volt úgysis.

— Meg kell szoknom, hogy maholnap felnőtő lány anyja leszek — gondolta Josephine kissé elszomorodva, de mikor lányát megpillantotta, felderült.

Szögletes kamaszból elbájoló fiatal lánnyá serdült Hortense. Szőke haja selymes volt s aranyfényű. Ibolyaszínű szeme hosszú, sötét pillák alól ragyogott a világra. Oly ártatlanul, oly bizakodón, hogy aki e tekintet varázskörébe került, hibátlanul szépnek találta a kék szemek gazdáját.

Míntha rózsaszálat dobna sötét hínárba, úgy halott a kis Hortense a Luxembourg-palotában. ahová Barras meg-meghívta néha. Őszinte, nagy gyerektekintete tetszett a Luxembourg cinikus férfivelvendégeinek. Kislányos pirulása mulattatta a sok-vihart látott szépasszonyokat.

Elményeiről hosszú levelekben számolt be barátjának, Adélének.

„Tegnap nagy megiszteltetés ért” írja egyik levelében. „A Luxembourgban ebédeltem. Sajnos, az asztalnál egy kis családós várt rám. Jobbomon, balomon nem ült egy-egy férfi, mint a több hölgy két oldalán. Barras diktátor, aki nem talált még elég felnőtőnek, anyus mellé ültetett. Jobbomra egy tábornokot helyeztet. Kopott ruhájú, sápadt fiatalembert, akiről kiderült, hogy iskolatárnsónk, Bonaparte Caroline bátyja. Folyton áthajolt rajtam. Anyussal beszélgetett. De ne hídd, hogy kielégítette, amit ebéd alatt fecsgett! Mielőtt elmentünk, engedélyt kért, hogy másnap meglátogathassa... „Csak nem fogadod ezt a Cizmáskandur?” kérdeztem mamától később. Bonaparte ugyanis olyan kicsi s oly magas cizmát visel, hogy elvész benne, mint a mesebeli kandur...”

Hortense gúnynevét semmi se mosta le többé Bonaparteről. De kandur ide, kandur oda, a tábornok állandó helyet küzdött ki magának Beauharnais asszony vendégei közt. — Ne utasítsa el ezt a fiatalembert, édes barátnóm — mondta Josephine-nek Barras, azzal a finom mosollyal, mely mögött mindig lapangott valami, amit elhallgatott. Most például az, hogy más nőbe szeretett. — Ez a Bonaparte zseni és imádja magát.

„Cizmáskandur” valóban szerelmes volt. Neme csak Josephinebe, hanem a chanteraine-utcai házba, annak levegőjébe, illatába, eleganciájába is. Szegénységéből, keserűségéből, végelethatalan küzdelmek sorából kapaszkodott a siker napsütésébe. E napsugár melegét, aranyát jelentette számára a ház és asszonya.

Hosszú órákig ült a kandalló mellett, miközben a vendégek jöttek-mentek. Megrészegedett Josephine hangjának zenéjétől. A zene szövegeire nem is figyelt.

Alig várta, hogy a vendégek elmenjenek s szerelme lábaihoz borulhasson. A vallomás ömlött belőle, forrón, akár a láva. „Cizmáskandur” megnőtt, megszüpült, ha szerelmről beszélt. Imádogatta csodálkozva hallgatta. Rövid gondolkodás után elhatározta: boldoggá teszi, hozzámegy feleségül. Tetszett neki Bonaparte lávaszerű szerelme s érezte, hogy gyerekeinek apára van szükségük.

Eugène rajongva szerette Bonapartét. Hortense azonban gyűlölte őt. Egyszer, mikor a tábornok megvetően beszélt előtte a nőkről, mérgesen szaladt ki a szobából. Azóta elbújt, ha Bonaparte látogatába jött. Josephine soká gondolkodott, hogyan adja Hortense tudtára a nagy hírt. Végül úgy döntött, hogy visszaküldi a kislányt az intézetbe. Az

okos, kedves Campan asszony kíméletesen közli majd Hortense-zal, hogy édesanyja feleségül ment „Cizmáskandur”-hoz.

*

Rég Itáliában járt az ifjú pár: Bonaparte és felesége, mikor Hortense még mindig párnáiban zokogott éjjel. Nem tudott beletörődni anyja házasságába. Bánalát nem enyhítették az Olaszországból érkező hírek se. Nem érdekelte, hogy mostohaapja, akit a Direktórium az Olaszországra törő seregek főparancsnokává nevezett ki, győzelmet-győzelemre arat. Macacs kislány-agyában továbbra is „Cizmáskandur” maradt Arcole, Rivoli, Montennele hőse.

Hetek teltek el, amíg Campan asszony kérésének engedve, végre levelet írt mostohaapjának.

„Kedves Tábornok úr!” — írta. „Csodálkozva hallottam, hogy házasságot kötött édesanyammal. Lehetséges, hogy Ön, kinek oly rossz véleménye van a nőkről, erre a lépésre zánta magát?...”

E kislányosan szemtelen levélre postafordulattal érkezik válasz a milánói főhadiszállásról.

„Hortense kisasszony! Megkaptam kedves levelét — s kérem, higgye el nekem, hogy itt, a háború borzalmai közepette, semminek se tudok úgy örülni, mint a két kedves gyereknek, kiket elsősorban önmagukért szeretek, másodsorban, mert ahhoz tartoznak, aki a világon legjobban érdekel engem.

De maga Hortense gonosz, rossz kislány! Ellentmondásba akar keverni. Nos, tudja meg hát, kedvesem, hogy ha egy férfi rosszat mond a nőkről, mindég kivési sorukból azt az egyet, aki meghódította. De minek mondom ezt magának, aki tudja, hogy édesanyja egyedülálló e földön?!

Igére, hogy apja leszek s remélem, úgy szeret majd, ahogy legjobb barátját szereti az ember...
Hű

Bonaparteja.

u. i.: Remélem, megkapta a parfómöket, melyeket e levéllel egyidejűleg küldök. Sok szép ajándékot hozok magammal.”

De az ajándékok hamarabb érkeznek. Minden futár nagy dobozt hoz számára. Bonaparte nem győz hízlegni az imádott Josephine szemtelen kislányának.

Győzelmes hadjárat után végre hazaérkezik ő maga is. Hortense nagypapja kíséretében siet Párizsba. Azt reméli, megjött édesanyja is és Eugène, akit Bonaparte kis szárnyszedékként vitt magával Itáliába.

A Chanteraine-utcában különös látvány fogadja. Diadalkapu, melyen az utca neve áll. Bonaparte tisztelőire Victoiraera keresztül a Chanteraine-utcat. Cocsik hátsólovak végelethatalan sora s ezerfejtű tömeg, mely Bonapartét éljenzi szakadatlan.

Hortense elpirul. Most érti csak, milyen nagy ember Cizmáskandur! Mély szégyenérzet fogja el, mikor észbe jnt kihívóhangú levele. Akár az utca, a csendes, finom kis Beauharnais-ház is felismerhetetlen. A szőnyegeken sáros lábnyomok, a bútorokon pipahamu, székeken, asztalokon katonaköpenyek. Diana márványoszlopának komoly fején helytlen félrebillentett csákó.

Az emeletről láрма hallatszik, ajtóok csapódanak, ordonáncok futkosnak a lépcsőn.

— Hol van az édesanyám? — kérdi Hortense az öreg inastól.

— Még nem érkezett meg. Csak holnaputánra várjuk — feleli az inas.

— Es a bátyám?

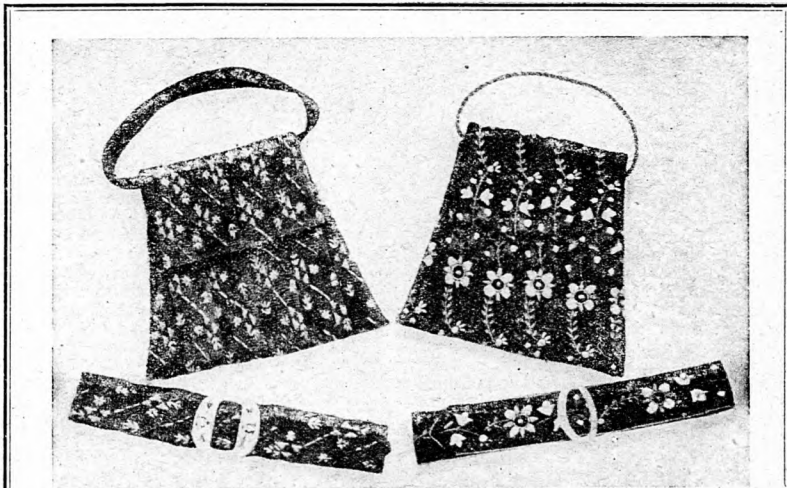
— Ő se érkezett meg...

Hortense egy percig habozva áll a lépcsőfeljártnál, aztán repül felfelé. Az ebédő ajtaja előtt áll. Bentről nevetés hallatszik. Férfi hangja... Hortense félénken nyitja ki az ajtót. Bonaparte ebédnél ül. Körülötte a tisztjei.

— Isten hozta, apám — mondja Hortense a küszöbön.

— Kislányom! — kiált Bonaparte és tárt karokkal siet elé. Majd maga mellé ülteti. Édesanyjáról és Eugénéről beszél neki, s Hortense közben kiszolgálja. Bort tölt poharába, eléje tolja a sórtartót.

Mire Bonaparte az ebédet elköltötte, újabb békét kötött mégpedig egész életre szólót, Josephine kislányával. (Folyt. köv.)

Nyári táskák és övek. Az 1. minta heveder anyagból, szép színes hímzéssel, barna, piros, búzakék, fekete, nyers és zöld alapon kapható. Teljesen készen a táska és öv 10 P. Ugyanez hosszú vállra vehető kantárral, a táska és öv 11 P. — A 2. táska és öv filc-anyagból készült és kapható, fehér, fekete, zöld, piros alapszínben, szép hímzéssel. Készen a táska és öv P 14. Előzetes pénzküldésnél csomagolásért és szállítóléviért 40 fillér küldendő. Megrendelhető a Muskáti Kézimunkaboltban, Budapest, IV., Régi posta-u. 12 és Szeged, Kárász-u. 3.

Színházi esték

Családi Kör

KERTKULTÚRA

«Ulj mellém a kandallóhoz, föl van szívta melege... Csobáncvárról, édes-keves, im halljad: egy agg rege...» Így is kezdhetném, mivelhogy a Nemzeti Színház ujdonságát, «A Dárday ház»-at százhusz esztendőnek előtte Kisfaludy Sándor táblabíró úr szerzette, a hajdani gárdista, a Himfy és a Regék költője, aki prózában és színpadról is éppen úgy hallgatunk, mint mikor regéit, vagy a «Kesergő szerelem» és a «Boldog szerelem» stífóit muzsikálja a fülünkbe, elandalítva lelkünket. Már a Nemzeti Színház színpada is olyan — a tehetséges, kiváló Horváth János díszlettervező művész jóvoltából! — mintha a «Regék» egykorú kiadását forgatnók a szép metszett képekkel, melyek balatoni tájakat és egy messze ködbe vesző szép magyar világot ábrázolnak.

A kor problémája, amely a «Dárday ház» középponti mondanivalója, Kisfaludy Sándor lelki vívódásának örökös tárgya: a magyar fajta tisztaságának nagy kérdése. Kisfaludy sehogyan sem szerette azt, hogy a törzssőkös magyar családok idegen vérel keveredjenek és hogy, igazza volt-e, vagy sem, azt dönték el azok, akik a politikához, különösen a mai politikához értenek. De Kisfaludy mégis csak poéta volt inkább, mint politikus. Így tehát poéta módjára oldja meg a Dárday-ház nagy kérdőjelét is. A francia eredetű, de igaz magyarrá lett huszárgenerális fia végül is elveheti a nyakos vicispán leányát és a vicispán fia is hazaviheti házába a generális «formált» leánykáját, de még a vicispán özevgy hűga is mátkás lesz az özevgyorsban élő vitéz generálissal, a szív törvényei és egy nyakos, zárkózott, önmagát védelmező nemes fajta felsőbb érdekei kibékülnek egymással, mivelhogy kiderül — némely lapangó külsőszági iratok furfangos megsejtése után! — hogy a francia emigránsból lett magyar generális ősei tulajdonképpen magyar emigránsból lettek franciákká... Így egyeztetli meg a politikát és a szív hatalmát, a nemzeti érdeket és a szerelmek jogát a nagy egyeztető, a Himfy költője, aki maga sem bírta sokáig a «Kesergő szerelem» stífóit és megírta Szegedy Rózával történt házassága után a «Boldog szerelem» bájos versonait... Kisfaludy darabját, amelynek technikája perze, hogy kezdetleges és naiv, hiszen elődök és mesterek nélkül 120 éve írta darabját, a színpal nyelve szerint «A» jeles poéta egyéb elmemeinek felhasználásával a teátrum számára alkalmazott formálta Galamb Sándor». Sok színpadi ügyesség, érzék és technikai fortély van ebben az átfómálásban, de sokkal szerencsésebb lett volna, ha a kitűnő Galamb Sándor inkább a jelenetezés technikáját korszerűsíti, erélyesebb kézzel nyulva a mese szövetebe, mint az, hogy bizony megspékelté alaposan Kisfaludy művét olyan hivatkozásokkal, olyan utalásokkal, amelyek nem a napoleoni háborúk korát jellemzik, hanem a mi időnkét és úgy festenek a darab zsinóros dolmányán, mint az odavarrott modern díszítések. Az sem volt szerencsés, hogy két hírnökféle, egy leány és egy fiú jön be minduntalan a lebecsotott előfüggöny elé, gitározva és sóhajtozva, Himfydaloktól dalolva és egymás szemébe szerelmesen belebámulva. Ez a daloló keret egészen fölösleges és bátran elhagyhatjuk. (Ézt Galamb Sándornak, a rendezőnek üzenjük, akinek a munkája egyébként nagyon stílusos.) A szereplők közül különösen Lehota y emeljük ki, aki az alispán alakjának adott kitűnő arcélt. Rainay

ÚJ MAGYAR REGÉNY. — Egészségesen távozott a címe *Fertsek Ferenc* most megjelent könyvének, amely emelkedett szellemű szociális és emberi hitvallás a magyar társadalom bonyolult kérdésében: a cselédkérdésben. E súlyos problémának sokszor drámai eseményeit megdöbbenő éleslátással és ideális ember szeretettel világítja meg a kitűnő író és izgalmas történetek forrongásán keresztül érinti meg a társadalom lelkiismeretét. A nagyértékű munka legfőbb értéke az a merész és igazságos ösztintesség, ahogy megmarkolja és élethűen tárja fel az élet könyörtelen iramában egymásra torlódké kegyetlen összeütöközéseket. *Fertsek Ferenc* sajátos egyéni művészetével, meleg szívvel s mondanivalóval eleven színvétel köti le az olvasó érdeklődését. A rendkívül értékes mű több, mint regény. Élet. A pompás regény az Athenaeum kiadásában jelent meg.

HÍMEN-HÍREK. — *Wagner Mária*t, Vác. feleségül vette *Némethy Lajos* áll. ny. tisztviselő, Nagykaroly. — *Bardóczy Rózi* és *Csepány József* gyöngyösi borkereskedő örök hűségét esküdött. Tanuk voltak: *Begala Márton* és *Cserta György.* — *Richter Mária*t eljegyezte *Borosy Tibor* OTI-tisztviselő, Gyöngyös.

NAGY VITA FOLYT egy társaságban, hol kezdődik a tudatos szépségápolás? Az egyik hölgy szellemesen jegyezte meg: *Hormocith B.-krém!*! A találó köszönetlenség nagy sikere volt. Tavasszal minden nő csinós.

ÚJ KISMAGYAROK. — *Dr. Erőss András* iharosherényi körörvos és nejeének, *Küttner Klárának* Idukájuk és *Misikéjük* mellé *Katinka Zsuzsanna* kislányuk született. Keresztülök: *dr. Erőss István* járási főállatorvos és neje, *Török Ilonka*, Nagyatád. — *Fekete Péter* és nejeének. Budapest, *Miklós Péter* nevű kislíki született. Keresztülök: *Hanga Gabriél* és neje, *Piros Magda.* — *Papp László* tanító és nejeének, *Szeged*, *Zsuzsika* kislányuk született. Keresztülök: *Gyurkovits Árpád* gimn. tanár és felesége, *Némethi Gizella.*

pompás vérmérséklete és gazdag kedélye a huszárgenerálissal eleveníti meg szeretetreméltóan és hódítóan. *Olthay Magda* és *Mészáros Ági* a két szerelmes leányt üdén, közvetlen, bájoassággal és viruló élet-erővel ábrázolják, *Patak* és *Ujlaky* pedig a két hevesvérű szerelmes ifjút viszi a színpadra nagyon rokonszenvesen. *Berky Lili* magyar nagvasszonya gyönyörű portré. *Major Tamás*, *Fábr* és *Rajczy* a három kérő karrikatúráját rajzolja éles és jellegzetes vonásokkal, *Kürthy* kitűnő egy tudós és ifikus szegény nemes alakjában; *ő Zsiga bácsi*, aki «hol egyik, hol másik nemes háznál elődök» és a szerelmeseik érdekében minden fortélyra kész. *Somogyi Erzi* s kacér «könyven gondolkodó világ leányát», a konteszt jöttssa, ugyancsak torzképszerű jellemzéssel, *Maklár*y, *Bornemissza Éva*, *Eőry Kató*, *Nagy Adorján* és *Szilágyi Aladár* igen jók egy-egy kis szerepben. *Nagya*tá y P. Teréz jelmezei korszerűek és jól illeszkednek bele a színpadképbe. Érdemes elmerni a Nemzeti Színházba és betekinteni a Dárdayház ablakán: ha vannak is fogvatkozásai a darabnak és az előadásnak, a magyar érzésvilág és képzeletet megmozgatja a gyönyörű balatoni tájkép, amelyben a mult sirjából felébredő drága, kedves magyar arcok mosolyognak.

Balassa Imre

Irja SZILÁGYI JÓZSEF

Budapest székesfőváros kertészeti igazgatója

A konyhakerti munkálatoknak idejében való elvégzését a későn érkező tavasz hátrányosan befolyásolta, ezért igyekezni kell a sokféle munka elvégzésével. Május hó első felében kiültetjük a kevésbé fagyérzékeny konyhakerti palántákat, a korai kelkáposztát, virágkelt, káposztát, kalarábot, vöröskáposztát és egyéb palántákat. A paprika, paradicsom palántáival feltétlenül várjuk meg a késői fagyok elmúlását, hiszen ezzel a látszólagos késedelemmel semmit se veszítünk, mert a cserépen vagy melegágyban tartott palánta addig is fejlődik, amíg ki nem ültetjük. Megfigyelhető, hogy a később, a fagyoszenetek után kiültetett paradicsom és paprika elhagyja növényben az előbb kiültetett palántákat. A paprikát mindig kettesével ültessük, legjobb, ha tűzdeléskor már párosával tűzdeljük. A palántákat előző este gondosan öntözük meg és nedves ládában, lehetőleg minél nagyobb földalddal vigyük az ültetés helyére. A gyökérzet számára mindig megfelelő nagyságú gódröt készítsünk, hogy természetes helyzetbe kerüljenek a földben. Így kezelve a palántákat, azok könnyen meggyökörnek és új helyükön zavartalanul tovább fejlődnek. Ültetés után gazdagon beöntözük a növényeket és a taposott lábnyomokat elgereblyezzük. A tőkészeket, uborka ágyásokat elkészítjük, mivel ezek a növények szeretik a bőséges trágyázást, a fészkeket eltávolított érett marhatrágyával és jóerőben lévő komposztjával. Ugyancsak kiültetjük most már az eddig gyepköcskában élővellet dinnyepalántákat is. Továbbfolytatjuk a veteményezést, különös tekintettel azokra a zöldségfélékre, amelyek gyorsan teremnek, például borsó, bab, saláta, hónaposretek, stb. Ilyenkor már sok munka van a konyhakertben: jolytatjuk a kapadást, gyomirtást. A futóborsó mellé idejében kihelyezzük a cserjeyeszeket. A burgonya feltöltőgetését is el kell végezni. A késői káposztafélék magját elvetjük, most már nem melegágyba, hanem szabadban készítjük agyakra, friss trágyát nem használjunk a vetéshez, legalkalmasabb a tápús kertiföld. A nitrogénben gazdag palántágyokban megdőlnék a növények és különféle gyökérbetegségek lépnek fel rajtuk. Most van az ideje az előnevelt articsóka és tojásgyümölcs kiültetésének is. Eggyetlen fagyos éjszaka tönkre teheti gyümölcsösünkben az egész évi termést, ezért ne feledkezzünk meg idején előkészíteni szükség esetére a védekező füstölő berendezéseket, hogy ha kell, kéznél legyenek. Ha más nincs, nedves trágya égetésével is célt érhetünk. Ha módunkban áll, állítsunk fel méhést a gyümölcsökben, mert a méhek kettős hasznát hajtának, a mézgyűjtésen kívül szorgalmasan beporozzák, megtermékenyítik a virágokat. A fák alól távolítsunk el minden nyeseleket, tüzeljék el mielőbb, nehogy a rajtuk kitélt gombabetegségek utat találjanak az élő szervezetekhez.

Virágokértünkét méretezzük az idén szűkebbre, ahová csak lehet, ültessünk zöldségféléket. A virágoknak meghagyjuk a lakásunk közelében lévő legszebb helyet és be is érjük ezzel. Ha felesleg mutatkoznak zöldségfélék termelésében, segítsük azzal a hadbavonultak családtagjait, hozzátartozóit. Szoktassuk rá a gyermekeket az érett paradicsom fogyasztására.

A virágok részére kijelölt helyen kiültetjük a Cannát, Dahlit. Az állandó helyre vetett virágokat (Calendula, Papaver, Zinnia stb.) kiültetjük és földjüket megkapjuk. További gondozás a gyomlálás és öntözés.

Háztartás

Daraleves. 3 evőkanál darát, kevés zsírból megpirítunk, késhegynyi édespaprikát és kevés finomra vágott petrezselyem zöldet adunk, langyos vízzel feleresztjük, kissé megőszük s karikára vágott virslit adunk bele s ha felforrót, tálaljuk.

Levesbevaló májgombóc. 1 evőkanál fagyos zsírt 3 egész tojással habzással keverünk, azután beleadunk 5 deka áttört májat, 1 kifli morzsáját átszitálva, 2 kanál lisztet, kevés sót és csepp törött borot, ezeket jól összekeverjük, apró gombócokat formálunk belőle és a levesben megfőzzük. Ezen adag 8 terítékhez elég.

Vesepesénye formában sütve. Egy kiló vesepesényét megdaralunk, hozzáadunk 3 főtt tojást darálva, 2 nyers tojást, fél áztatott kiflit kinyomva, 5 deka apró kockákra vágott friss szalonnát, kevés borsot, sőt és reszelt citromhéjat. Ezeket jól összegyúrjuk, majd nyúderékformát készítenk belőle és morzsával meghintve, kevés zsírból, többször loscsolva, háromnegyed óra alatt kisütjük.

Eszterházy-rostélyos. A vastagragvott szép rostélyost nem verjük ki, csak a szélét kissé bevagdossuk, mert összezsugorodna a szelet, azután beszózzuk, kevés zsírral, 1 kanál paradicsommal, kevés vízzel puhára pároljuk. Ha kellő puha, 4-5 kanál jó tejfelt öntünk rá és ha felforr, burgonyapürével tálaljuk.

Töltött kel. 15 deka rizst megpárolunk kevés vöröshagymával, 25 deka főtt füstölt-húst apróra vadalunk és a rizs közé keverjük. Egy nagy fej kelkáposztát megmosunk, leveleit egyenként szétszedjük, vigyázva, hogy el ne szakadjon, kissé megfőzzük. A leszűrt leveleket egyenként kitergetjük, megtöltjük a rizzsel, mint a töltött káposztát és zsírozott tűzálló tábla rakjuk. Reszelt sajttal meghintjük, 2 deci tejjel leöntjük és megsütjük. Salátával tálaljuk.

Olasz sonka parmezánal. 10 deka parmezánt megreszelünk, felerészt kisebb tál alá jára szórjuk, azután 6 deka apróra vágott főtt sonkával meghintjük, 6 egész tojást beleitünk a tábla olyanformán, hogy a sonka retegjen maradjon, erre ismét 6 deka sonkát szórunk és reáhintjük a megmaradt parmezánt, akkor 5-6 kanál édes tejfellet leöntjük és annyi időre a sütőbe tesszük, míg jól felforr.

Vegyes körítés. 1 szép szál sárgarépát, egy fiatal kalarábét megtisztítva, hosszúkács, vékony szeletekre vágva, két kanál vajban 1 kockacukrot kissé pirosra pirítva, a megvagdalt zöldséget belelesszük és kevés vizet vagy húslevest adunk hozzá, puhára pároljuk, azután 10 deka makarónit ujjnyi nagyságúra tördelve, sós vízben puhára főzzük, leszűrve a vizet, a zöldséghez vegyítjük és tálaljuk.

Felsőszület. Két ujjnyi vastagra vágott felsőszületet jó puhára kiverünk, szalonna szeletekkel megtüzdeldjük, beszózzuk, kevés borsot is hintünk rá. Egy lábasba 2 kanál zsírt teszünk és ha forr, a húst beleadjuk, kissé a forró zsírból megforgatjuk és időnként kevés vizet reáöntünk, puhára pároljuk. Ha jó puha, zsírjára sütjük, pár kanál tejjellet még egyszer forraljuk és tálaljuk.

Burgonyaomlett. Diónagyságú vajjal habosra keverünk, egyenként 6 tojás sárgáját állandó keverés mellett adunk bele, majd 7 kanál liszt és szilán áttört lisztes burgonyát, 3 deci jó tejfelt, 6 tojás keményre felvert habját és végül 4 kanál finomlisztet. Vajjal kikent és liszttel behintett lemezbe öntjük jó ujjnyi vastagra, sárgára megsütjük. Előre elkészített velő-, sonka- vagy gombátólékekkel olyan módon töltjük meg, hogy felerészén elkenjük

a tölteléket, a másikat levágva, ráborítjuk és hosszukás szeletekre vágjuk. Salátával tálaljuk.

Lángos. Burgonyával kenyértésztát készítenk, ha megkelt, igen vékonyra kinyújtjuk, forró zsírral jól bekenjük, összehajtogatjuk, zsírozunk. Minden hajlást zsírozunk. Ha már annyira össze van hajlva, mint egy nagy lepény, a félfoldalára kapros töröt teszünk, a másik felét ráhajljuk, a szelelt jól összenyomjuk, hogy a tűrő ne jöjjön ki belőle. Azután zsírozott pléhré tesszük, a tetejét zsírral megkenjük és szép pirosra megsütjük.

TÉSZTARECEPTEK

Élesztős rétes. 10 deka vajot 5 tojás sárgájával habzással keverünk, azután beleadunk 2 deka élesztőt, 1 kanál cukrot, kevés sót, fél kiló lisztet, fél liter langyos tejet s jól eldobjuk. Kelni hagyjuk. Ha megkelt, kétfelé osztjuk, deszkán, amilyen vékonyra lehet, kinyújtjuk, meleg frósvajjal megkenjük és cukrozott fahéjat vagy mákot, diót, lekvárt teszünk rá. Felgöngyöltük, belelesszük a formába s ha szépen megkelt, megsütjük.

Jó pogácsa. Fél kiló lisztet, 21 deka fagyos zsírral eldörzsölünk, sőt, 1 tojás sárgáját, 4 deci tejfelt, 2 deka élesztőt adunk bele, gyengén, jól összegyúrjuk, kis fánkszűrővel kiszaggatjuk, tojással megkenjük, jó meleg sütőben megsütjük.

Burgonyás palacsinta. 10 darab közepnagyságú burgonyát megtisztítunk és megfőzzük. A vizet leszűrjük és burgonyanyomón átnyomjuk, 5 egész tojást, 5 kanál lisztet és 4 tejmérőkanál tejet a reszelt burgonyával együtt összekavarunk. Kellően sózzuk, palacsintásütőben kisütjük, minden palacsintához egy tejmérőkanállal számítva.

Ánizsos pogácsa. 2 egész tojást 12 és fél deka cukorral habosra keverünk, adunk hozzá 15 deka sima lisztet. Kikent és lisztezett tepsibe kis halmokat teszünk, tetejét ánizzsal meghintjük és világos sárgára megsütjük.

HÖLGYEIM!

egyszerre 130 kötőtű

MUNKÁJÁT VEGZI EL

„RAPID” SUPER kézi kötőkészülék

A XX. század szenzációját Munkájá kézimunka. Minden minta köthető. Néhány óra alatt köthet pulovert, blózt, vagy ruhát. Kezelése egyszerű. Ár 62.10 P. „RAPID” (98 távol) Ár 49.30. Kérje 13. ismertetőt. **Arutorgalmi Kft.** Budapest, IV., Sütő-u. 2. félémelet 3. TELEFON: 188-365.

Francia kuglóf. 2 deka élesztőt 1 deci langyos tejjel felolvasztunk és 7 deka finom liszttel kovászt készítenk belőle. Ha megkelt, 7 deka vajot 5 és fél deka cukorral, 4 tojás sárgájával habosra keverünk. Mikor a kovászt megkelt, kevés langyos tejjel a keverék közé vegyítjük, beleadunk kevés sőt és 21 deka lisztet, 4 deka mazsolát és jól kikeverjük. Ha a tej, amelyet hozzáadtunk,

Mi hiányzik még?

A legfontosabb! Tessék, itt egy doboz Pyramidon!

keves, mert jó könnyű fánktészta kemény-ségű kell legyen, még kevés tejet adunk hozzá. Ha jól kidolgoztuk, a formát kikent vajjal, kukorral meghintjük, a tésztát beletéve, meleg helyen megkelesztjük és mérsékelt meleg sütőben sütjük.

Szép zöld marad a színe a parajnak főzés után is, ha a fővő vízbe késhegynyi szóda-kiborbanót teszünk és fedetlenül főzzük.

Ha nem friss a paraj vagy saláta, áztassuk ecetes, sós hidegvízbe, egy óra múlva olyan lesz, mint a frissen szedett.

Mossuk a fejes salátát mindig sósvízben, mert ha a salátafélékben kis bogarak vannak, a sósvízben leessenek a levelekről.

É T R E N D

1942 MÁJUS HÓ 11-TŐL MÁJUS HÓ 20-IG

- HÉTFŐ.** Ebéd: húsleves, főtthús, sóskamártás, lekvárosbuzika. Vacsora: virsli tormával.
- KEDD.** Ebéd: karoltalves, túrósgombóc. Vacsora: töltött kel, befőtt.
- SZERDA.** Ebéd: becsinálleves, parajkroket, tejfeles burgonya főz-lék. Vacsora: pirított borjú-máj tarhonyával, saláta.
- CSÜTÖRTÖK.** Ebéd: spárgaleves, bélszínselet, paraj főz-lék. Vacsora: kávé, vajkenyér.
- PÉNTEK.** Ebéd: halikravezes, sajtosmetél. Vacsora: kirántott hal, vegyes saláta.
- SZOMBAT.** Ebéd: paradicsom leves, tárkonyos bárány, zsemlyepuding. Vacsora: száraz kolbász, körített liptói, retek.
- VASARNAP.** Ebéd: ragúleves, rántott csirke, kalarábefőz-lék, túróslépeny. Vacsora: töltött tojás, fésallata, retek, sajt.
- HÉTFŐ.** Ebéd: gulásleves, aranygaluska. Vacsora: somha tojással, saláta.
- KEDD.** Ebéd: spárgaleves, töltött metél. Vacsora: halkoscsusza, sajt, retek.
- SZERDA.** Ebéd: zöldborsóleves, káposztás palacsinta. Vacsora: joghurt, körített liptói, retek.

VITACIT
rögtön segít!

Mitesszeres, tágpórusú, pattanásra hajlamos arcnak áldás a VITACIT arcpokolás, készlet P 672.

Száraz, érzékeny, húzódo, időelőtt ráncosodó arcnak áldás a VITACIT bőrtápláló-krém, tégléy P 665.

Szaküzletekben is kapható. Postán «Arcápolási Tanácsadó»-val küldi: **LORÁND KOZMETIKA**, Mussolini-tér 3. A név garancia!

A híreses posztalárakban bentlátható!

SZERKESZTŐI ÜZENETEK

ANYA ÉS LEÁNYA. Végtelenül rokonszenves az a fegyelmezett, mértékletes hang, ahogyan nagy vonalakban vázolja megszokott csöndes mederben folydogáló életüket felkavaró, nyugtalanító problémájukat. Igaza van, nehézfeladat az apa konzervatív álláspontját áthangolni a fiatalágból sugárzó derűs, kissé mindig heves és azt is beallhatjuk, hogy jogos igényei megértésére, elismerésére. Az olyan bejelle elő zárkózott, magányos életbe süppedt férfi, mint férje, az idő folyamán a társaságtól elvonult életmódnak szöszszerint rajja lett s ebből a milőből őt még azzal sem lehet kiemelni, ha apai kötelezettségére figyelmeztetik. Tapintatos meggyőzéssel, de az ő részvétele nélkül, oldják meg kislányuk szórakozási óhajának kielégítését. Az édesanyák szelleme, érzése felrissúl, akcióképes lesz viruló lányuk tavaszán. A maguk fiatalága ismétlődik meg. Ez a titka annak, hogy megértőbbek, mint az apák és vele szemben leányuk mellé állnak és segítének neki leküzdeni az apai konok ellenállást, de csak addig a pontig, míg az okosság korlátai megengedik. A szellemi és fizikai érettség idején nem lehet és nem is helyes szülői szigorral eltüntetni olyan szerény szórakozási kívánságtól, mint egy jó szín-darab, vagy mozi élvezet. Az sem kifogásolható, ha egyszerű-egyszer kolléganő, kollégái társaságában akar elmenni. Szüksége van az egykorúnak vitális temperamentumára, aminek összehangját zavarja az idősebbkorúak jelenléte. Az édesanya feladata: nemes és leggyőzhetően erkölcsi vértetéssel bocsátni a vesztélyek és felelősségek ismeretében a saját szárnyaira. Ne érhesse meglepetés, amellyel szemben győzőnek bizonyulna ez a fegyver. Csak az ótörái tánc ellen van kifogásunk, aláhúva, hogy: ma, amikor a magyar fiatalág és a magyar férfiak ősi vitázéssal harcolnak, az itthonnak ne mulassanak, ne táncoljanak. Gondoljanak radjuk és feltűnik áradó szeretettel, hálával, önként és szívesen vállalták ezt

a minden együttérző magyar nőre és férfira kötelező lemondást és megtartóztatást. Németországban, Olaszországban egyetlen leányunk eszébe se jutna ma táncolni. A mi magyar fiatalágunk se táncoljon addig, míg honvédeknek vere hull a haza végétében és mindannyunkért. Várjanak, amikor velük együtt táncolhatnak a nagy ünnepen.

Javíthatatlan optimista. Derűs életbölcsesség az, amikor valaki ezüstlakodalman, ezüstös hajszálakkal vegyített hajjal, küzdelmes, sok szomorú év után is szépnék és boldogítóknak találja az életet. „Nem unnam meg, ha ezer-évig élnek sem. Ma is olyan szép, mint mikor fehér menyasszony ruhában és el sem mondható boldogságban esküdtünk hűséget jó urammal egymásnak. Őt gyerek a mi vagyónunk, a mi büszkeségünk és örömrünk.” Sok szomorú asszony szeretné tudni, vajjon mi a titka ennek a boldogságnak, hogy megtanulhatnak és aszerint kormányoznak a maguk elrontott életét. Drága szép életüket a Mindenható védje és óvja meg az élet legvégső határáig.

KÉRJÜK KEDVES ELŐFIZETŐINKET, hogy választ váró leveleikhez minden esetben 20 filléres postabélyeget vízveskedjenek mellékelni.

TÖBBEKNEK. A kérdezett iparművészeti magániskola címe: *Atelier Művészeti Tervező és Műhelyiskola (Budapest, V., Személynök-utca 9/11.). A Ronalder Intézet „Klára” Ipari és Háztartási Leány Középsiskola címe (Budapest, IX., Thaly Kálmán-u. 23. és Vendél-u. 3/b.). Bővebb felvilágosítást készséggel ad az intézet vezetősége.*

Tisza mellett. Istenem, húszéves szívvel a legdrágább sírhantot átölelő zokogó asszonykának milyen vigaszt tudjunk mondani, hogy ne a sír mélyéből akarja kiánni eltemetett boldogságát, hanem felemelje a fejét és minden túl, az örökkévaló lélek szíryain röpüljön hozzá s fogadhassa őt, akinek az élete benne él a szívében, gondolatában, hallja a hangját, érzi kezének simogató melegét, látja, ahogy látta, teljes örömet ajándékozón, mert övé ma is és övé marad hite szerint túl az életen is. E hit nélkül nincs életöröm, nincs boldogság, nincs semminnek sem értelme és értéke. Tudja, hogy Isten ajándéka volt s most a tázas szívvel kell fogadni, ha kifürkészhetetlen szándéka visszavette azért, hogy próbára tegye hitének erejét. Feléje forduljon fájdalomával, akinek nem csak egy ajándéka van megpróbáltatott gyermekei számára. Ne merüljön el szomorúságába. Kötelessége van önmagával és embertársával szemben. Nézzén szét az életben, lássa meg mások hasonló szenvedését, akik ugyanolyan fiatalon vesztik el szívük be sem teljesült álmát. Mit mondana nekik, hogy vigasztalná meg őket, akiknek egy óra sem jutott a szerelmes szívek boldogságából? Tudom, hogy egybeforrott lelkük legkisebb része is, egész énye, minden gondolata, vágya és reménysege, de akármilyen súlyos is most ez a bánatkereszt, amelynek horozása alatt majdnem összeroskad: vinnie kell tovább, mert Isten legkedvesebb gyermekei vállára teszi a legnehezebbet, de ugyanolyan csodálatos módon, mint először, új ajándékkal emeli fel magához. Egyedül a

CHINOSOL

öblítő tabletták a napi száj-öpoláshoz. Kellemes formája a fertőzés elleni védekezésnek náthalázndól, vagy más meg-hüléses betegségnél. Fertőtleníti, nem illatosított. Kapható gyógyszerárakban, drogériákban.

Mindenhatóknak köszönheti meg, ha valamikor elviselhetővé válik szívének gýásza, akinek rendelkezése előtt, amelynek mélységébe egy pillantást vetettünk, le kell boruljunk, hogy felmehedhessünk hozzá és megérthessük. Másabbakká leszünk ezáltal, mint voltunk. Elcsendesülnek az érzéshullámok, a nehéz vágyak és a friss sebből vérző szív megpihen Isten tenyerén. Vállaljon valamilyen másokért való szolgálatot, keresse meg a szenvedő embereket, segítsen felszárítani a könnyeket. Az egyéni fájdalom alá kell rendelni ma a nemzet nagy küzdelméből minden emberre háruló óriási feladatnak. Vegye ki Ön is a részét belőle, leküzdeve erős akaratral a saját bánatát. A lét legnehezebb helyzeteiben a bátorságot és a biztos győzelmet az adja, ha az árvaság gyötürő lájdlalmában megtaláljuk a hitet, reményseget sugárzó csillagot, amelynek fénye könnyűtől fátyolos szemünkön is áthatol a lélek legmélyéig. Minden bánat elviselhető, Isten kezére hajolva.

SCHLEIFER

FLÓRTALPÚ SELYEM HARISNYÁK, Vilmos es.-út 10.

HALASSY GYULÁNÉ batizi áll. óvónő ezúton küldi igaz köszönetét a vezetése alatti óvoda szegény, ruhátlan, cipőlen gyermekei egyrésze feljebb-vezetésére küldött jószívű adománnyokért és tolmácsolja a hálás gyermekek kezeskője mellett könnyes örömeiket is: „Hontmegyei Asszony”-nak, Reiter Eoikének. Heves, „Egy csillaghegyi tanítónő”-nek, Gyomlá Istvánnának, Gödöllő és a Csepeli Magán Elemiiskola növendékeinek.

A MAGYAR NŐK LAPJA 1941. évi teljes évfolyamának szép, finom, sötétzöld bekötéstőláblája arany nyomással 3 pengő és 20 fillér portódíj előzetes beküldése mellett kiadóhivatalunkban kapható.

ETCSI. Annyi jószág és szeretet sugárzik levelemből, hogy az az áhitatos hit, emelkedett szellem és gondolkodás, ami a verseket is áthatja, ezen a szereteten keresztül át fény és ragyogást kap. A kettő egymás kiegészítője, a lelkük csendül össze bennük költészeté magasztalva. Csak a kifejezési forma még nem kristály tisztá. A szavak csengésében nincs teljes összhang. Irjon és olvasson sok jó költeményt, hogy fejlődjék.

MEGJELENT

kizárólag a «MAGYAR NŐK LAPJA» előfizetői részére a már bejelentett és ismertett

KORSZERŰ RECEPTKÖNYV

Örömmel nyújtjuk át húséges előfizetőinknek ezt a rendkívül értékes és tartalmas receptkönyvet, amely megoldja háziasszonyaink mindenkor fűzési gondját.

600 kitűnő, kipróbált receptet tartalmazó könyv ára

előfizetőinknek 80 fillér
E filléres árért azonban csak úgy adhatjuk, ha előfizetőink a negyedévi P 6.60 előfizetési díjat a könyv árával együtt beküldik.

A KORSZERŰ RECEPTKÖNYVET eddigi nagy sikerére való tekintettel is ajánlatos mielőtt megszerezni.

Mössner
BUDAPEST, IV., VÁCI-U. 1.

blúz,
fehéremű,
pongyola

Válaszok a „Vádirat a felületes férjek ellen” című levélre. Verses visszhang:

Hiába vágytam: nem lettem Anya.
De asszony voltam: jó, hű feleség.
A házasságot szent dolognak hittem.
De nem volt szent. És nem volt mesészip.
Csodát nem vártam a házasságtól.
De vártam békét és sok meleget.
Amire vártam, elűzte a férjem.
mert a szívében nem volt szeretet.
...Napos vendég lett nálam a bánat.
Két szemem fénye megtört s elveszett:
Agyamban vadul kalapált egy mondat:
mi lesz velem? az uram nem szerel!
...És jött a válás s elment az uram!
Fájdalmamat leírni nem tudom!
Csalódottan, vörösré sirt szemekkel,
fáradtan mentem tovább az úton.
A kenyér hangja hajított: csak tovább!
És meniem, mentem könnyes utakon.
Vad férfizekek nyúltak ki felem és
elébe álltak tiszta utamon.
Lelketlenek, rosszak a férfiak!
De jó az Isten: van kivétel is!
Völegényem, te drága lélek ember,
aranyérték, kivétel vagy Te is!
...Ne sírjatok, ti becsapott anyákt!
Reméljétek ti jó, hű hűvesek!
Panasz-szó helyett: daloljatok s a
bűnösök elé rózsát hintsetek.
...Ó, én tudom: nehéz a sorsotok.
De Jézus is ártatlan volt s szelíd.
Az Úr fia volt, mégis kígyóvulták:
arculusanták s előllák lénték!
Ó, én tudom: síkolt a sok „miért?”
A sok álom a semmibe veszett.
Ellettek ott van Isten tenyerében...
s Ó minden csúnyát csodássá tehet.
Csak: türelem és élni akarás!
Rajjitem: nem megalás a halál!
Anyákt! Hűvesek! szemét megtörtölni —
A tél meghal! És élni fog a nyár!

sz. BREHM IRÉN

Egy másik visszhang, amely a dolgozó nőt védí: „A Magyar Nők Lapját, mióta előfizetője vagyok, úgy megszereltem, hogy betűről-betűre átolvasom minden példányát. A „Vádirat a férjek ellen” c. cikkkel nem értek egyet. Azt állítja, hogy a feleség nem született szeretetnek (a hivatalbeli kollegának talán igen?) és kifogásolom a továbbiakat is, amely tulajdonképpen nem a férjek, hanem a hivatalbajáró, „kimanikürözött, parfümös lányok” ellen vádirat. A cikkíró abban a tévhitben él, hogy az ura azért távolodott el tőle, mert hivatalában kolleganőeknek udvarol, főrtől, ami kellemesebb állapot a családi életnél. Megfelelnek arról, hogy a végzett munka és nem az eredményes főrt arányában utalják ki úgy az ő férjének, mint minden hivatalnok férfinak és nőnek a felzését; ezenkívül pedig hivatalnokok is vannak a világban, akik állanak olyan magas erkölcsi színvonalon, hogy főrtől párosaként ne tőrjenek meg. Cikkírónak máshol kell megkeresni annak az okát, hogy férjeura miért igyekszik el olyan nagyon otthonról. Talán mégsem kellene minden nap emlegetni azt a fa- és szénhiányt, szabót, cipészi és egyéb kellemetlenséget és reggeli felkeléskor a barheltpongyolával együtt tanácsolnók egy bájos mosolyt is felőlni, amely tarthat addig a rövid ideig, míg a ház ura otthon tartózkodik; esetleg nem tartja majd unalmasnak feleségét és otthonát, hanem a túlhalmozott munka ellenére is igyekszik egy fél órácskát otthon időzni. Meggyőződésem, hogy asszonyom nem próbálta még meg őnálón megkeresni a kenyerét, mert ha tette volna, akkor tudná, hogy a dolgozó nő még a legtökéletesebb feleségtől sem érdemi, hogy így nyilatkozzék róla egy-két sajnálatos kivétel miatt. Mindenkinél tudni

kell, hogy a dolgozó magyar nő a mai nehéz időkben bármilyen munkából veszi ki a részét, igyekszik tökéletes munkát végezni, a harcukban küzdő katonáink helyett is. Tehát főrtre nincs ideje, de arra se, hogy egy ilyen „felületes férfi”-hez férjhezmenjen és megmutathassa az önmagát áldozatnak képzelt feleségének, hogy az igazi feleség igenis szeret és minden egyéb tud lenni, ha kishivatalnok felesége mert lenni! *Egy dolgozó leány.*“

Betegek

többnyire székrekedésben is szoktak szenvedni. Vigyázzunk ilyenkor a rendszer emésztésére. Betegekben azüskéses **DARMO!**

Hajduszoboszlói Gyógyfürdő ma már európai híré. Fedelt gyógymedencék, ivócsarnok, inhalatórium, strandfürdő, hullámfürdő. Páratlanul eredményes fürdő, ivó- és belélegző kúrák. A „Szoboszlói Gyógyvíz” és a szénsavval teltett „Hajduvíz” mindenütt kapható. A fürdőt Hajduszoboszló 73 és 78 fokos sós, jódos, brómos, hidrokarbonátos hévízei táplálják. 3000 liter forróvíz per centéket. Magyar és németnyelvű ismertetővel készséggel szolgál a fürdő Igazgatósága.

Sok hülgynék feltűnt az utóbbi időben, hogy a barátónje valahogy „más”, mint eddig volt; szebb, üdőbb, fiatalosabb! Asszonyom, ezek a barátóni már az új Hormocith-púdert használják, mely a legszárzabb arcon is álomserű hatású.

Hogyan találja meg itt a jobb minőséget?

Akármielyen alaposan is megnézi minden egyes szemet a bevásárlásnál, külső megtekintésre lehetetlen a minőségben különbséget találni. Pedig mégis van különbség, mert egyébként az összes kávéfajták ára és íze egyforma volna.

Ami a kávéra áll, a fogasztára is vonatkozik. Itt sem talál szilárd támpontot, ami bevásárlásnál a minőség megítélésében segíti. Biztonságot csak az áru jó hírneve nyújthat és a Chlorodont jó hírneve közismert. A Chlorodont és a jó minőség harminc év óta világszerte egy fogalom.

Chlorodont
Fogpaszta

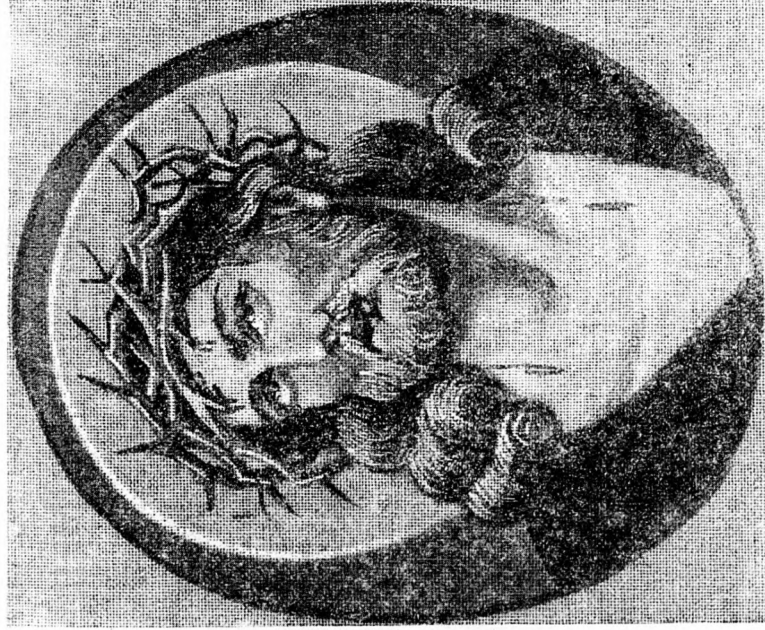
A DIVATCSARNOK BUTORT-

Késmé - Csébr

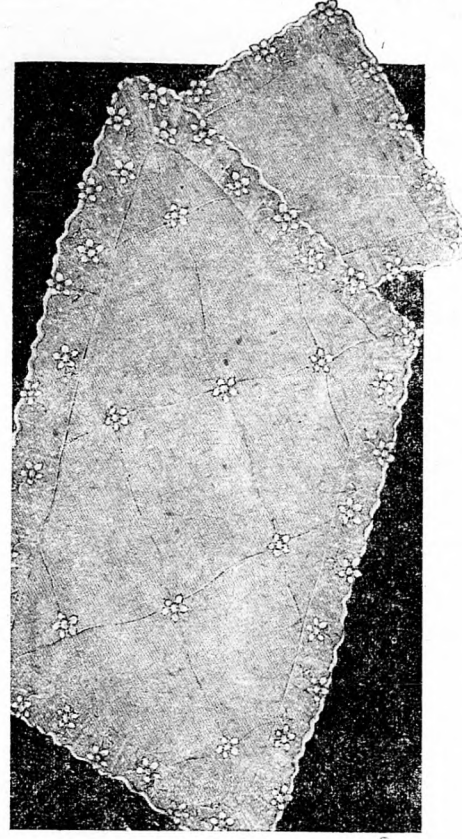
És életre veszi!

A Magyar Nők Lapja 1942. évi május havi kézimunkamelléklete

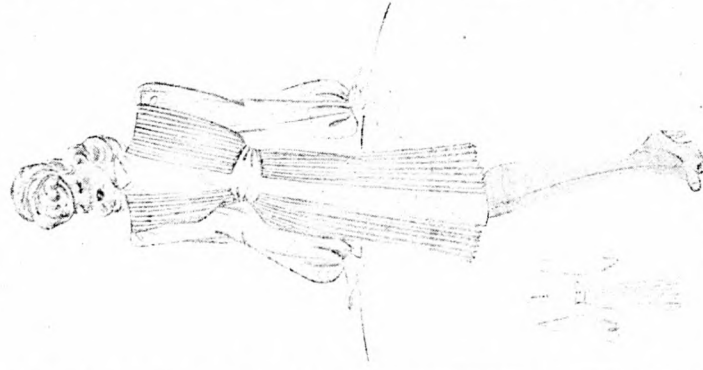
Állandó havi melléklet

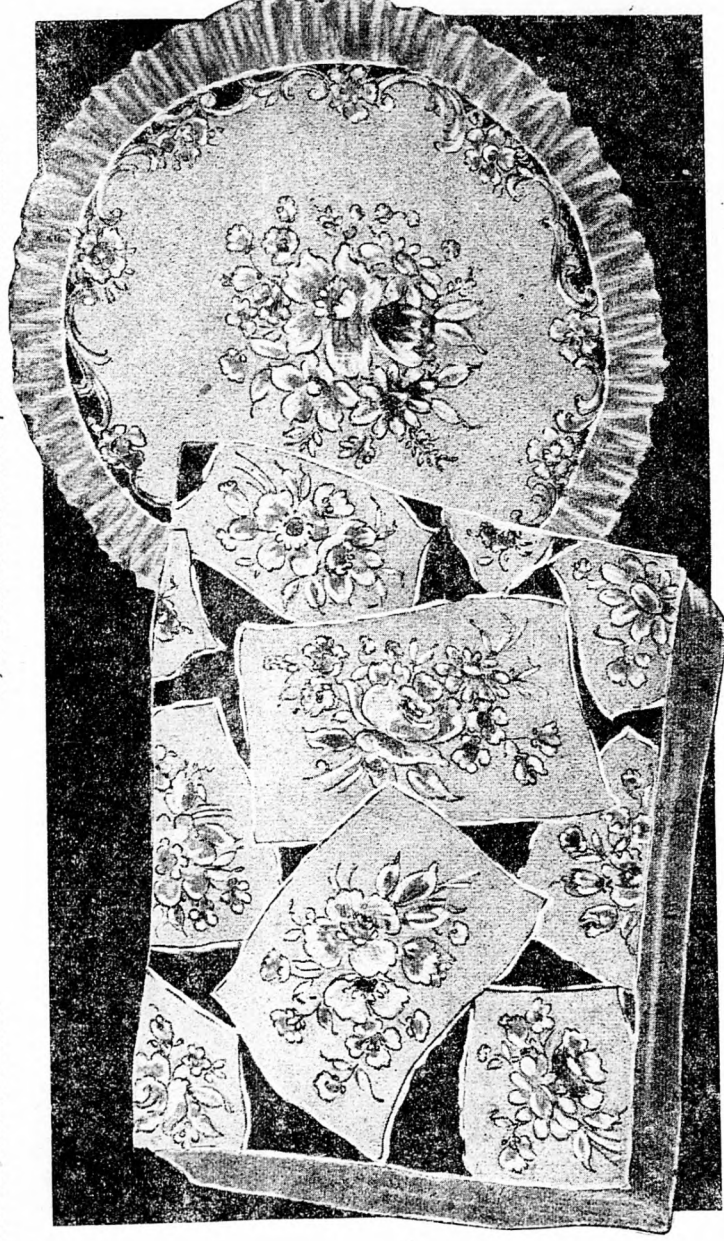
Gobelin Krisztus-kép. Tetszés szerinti méretekben

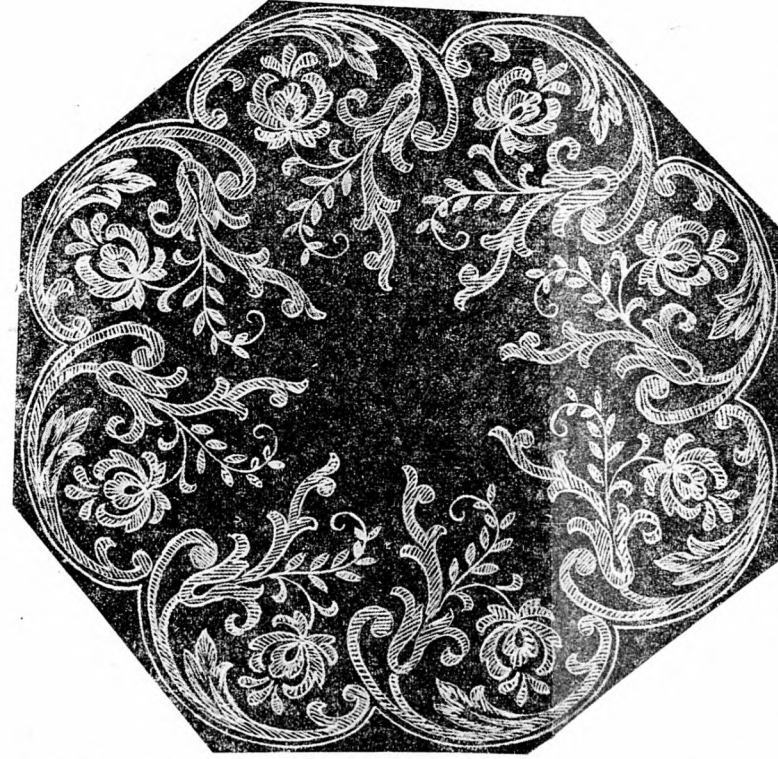
Gyermekkosztakaró és párna. Hímzéssel díszítve

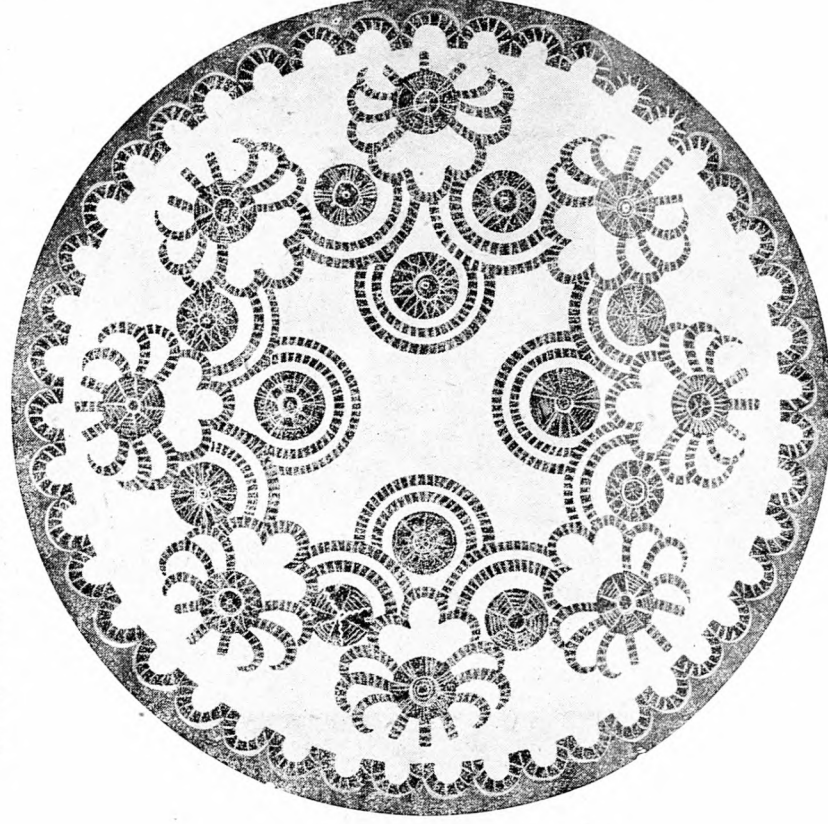
Délutáni ruha

Színes hímzésű díszpárnák

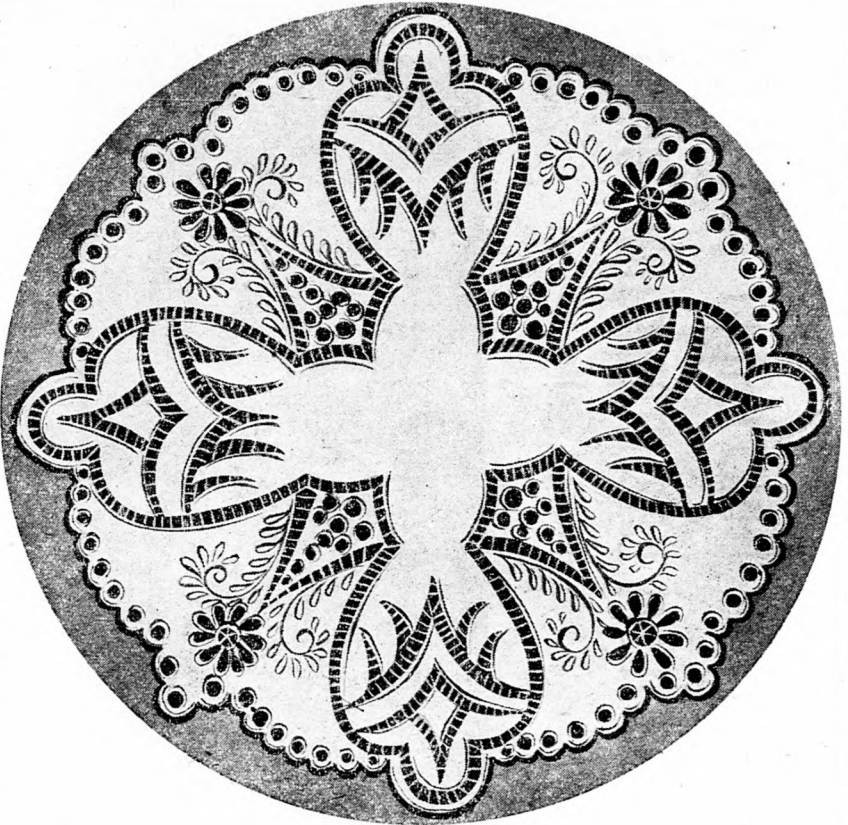
Dísz-asztalterítő. Tülből készítjük színes szálbehúzással

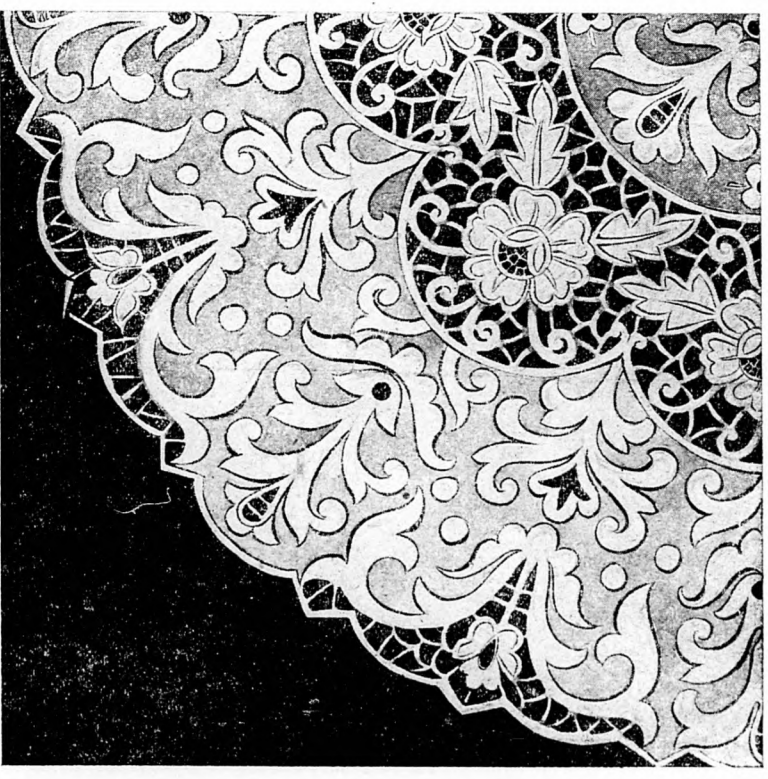
Különleges angol-madeira milió

A Magyar Nők Lapja 1942. évi május havi kézimunkamellettele

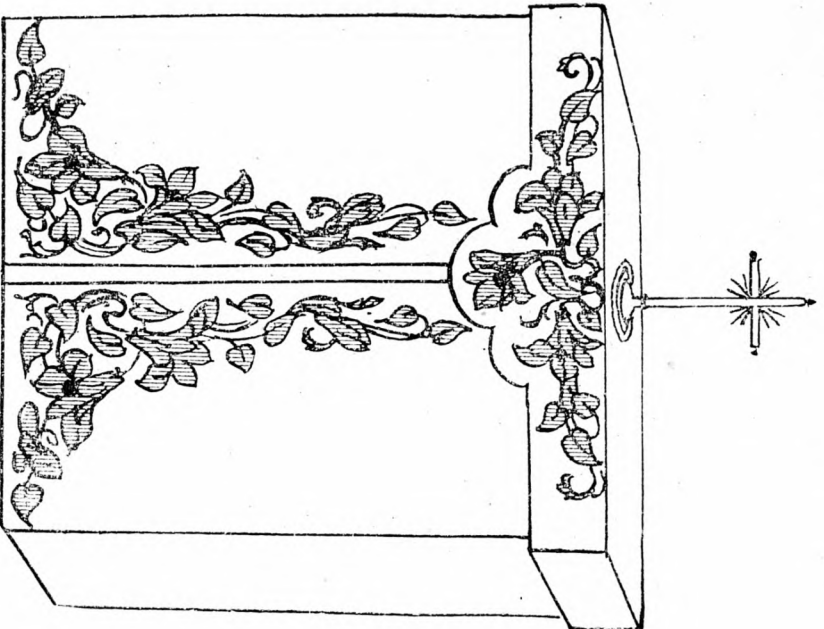
Állandó havi melléklet

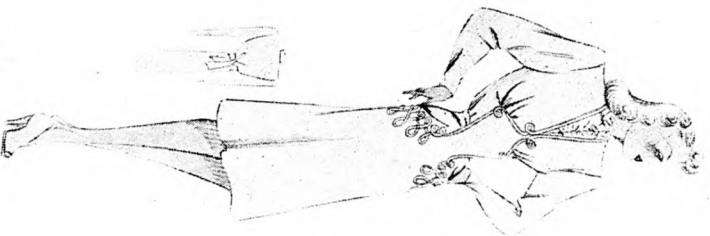
Angol madeira asztralközép. Fehér vagy színes vászonból készíthők

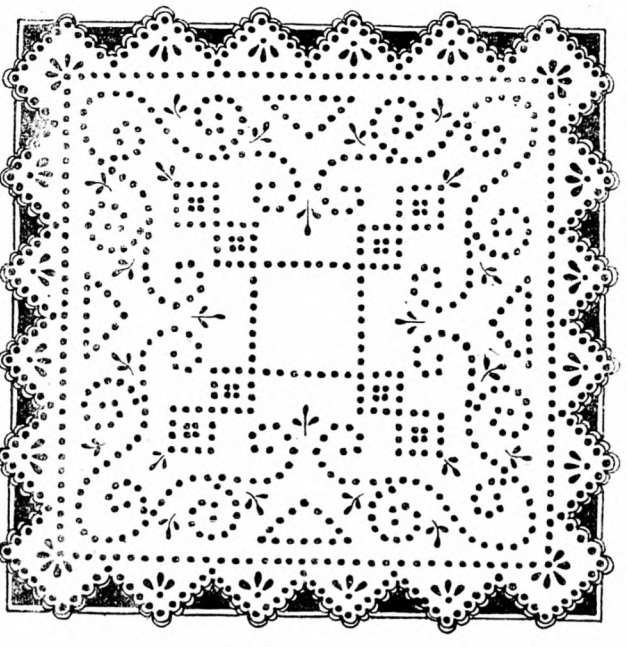
Riseliő és himzéssel díszített asztalterítő

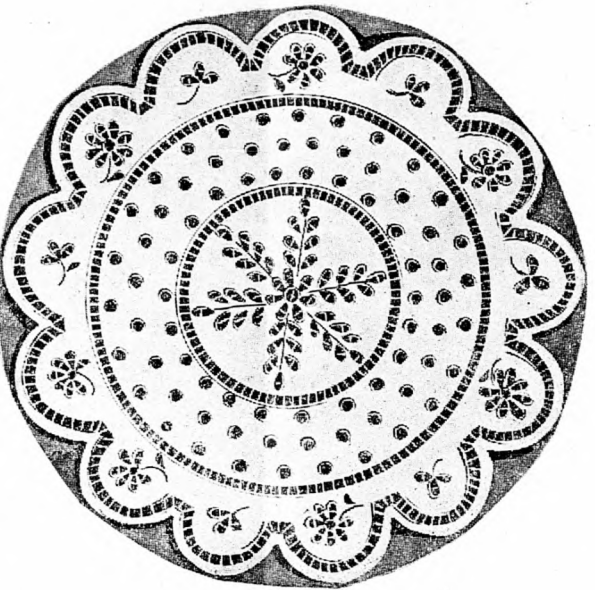
Tabernákulum-függöny. Fehér moaré-anyagra
színes himzéssel

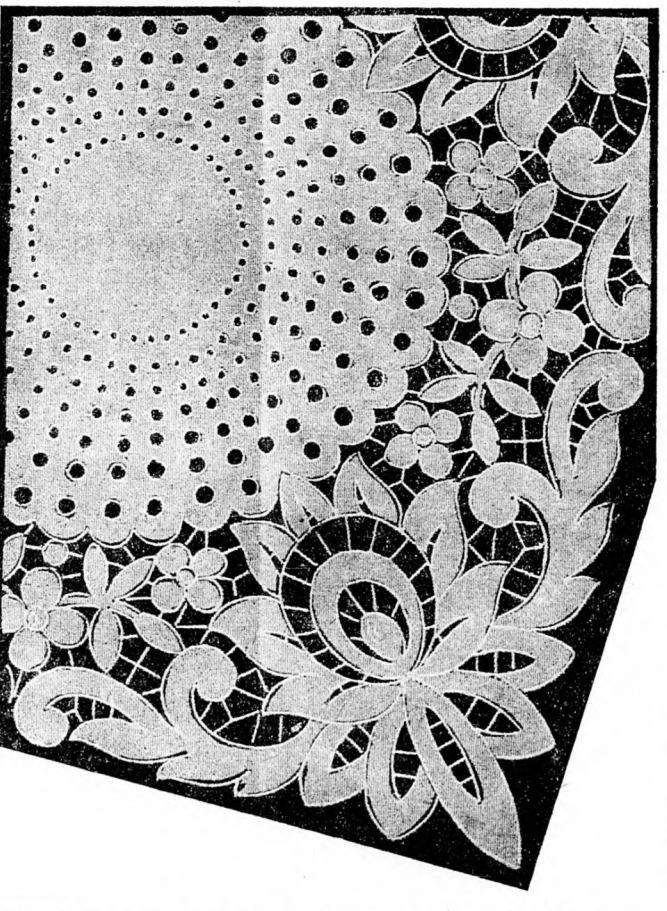
Délutáni ruha

Madeira miliő 80×80 cm méretben fehér vászonból

Madeira tálcaterítő vászonból, 40×40 cm méretben

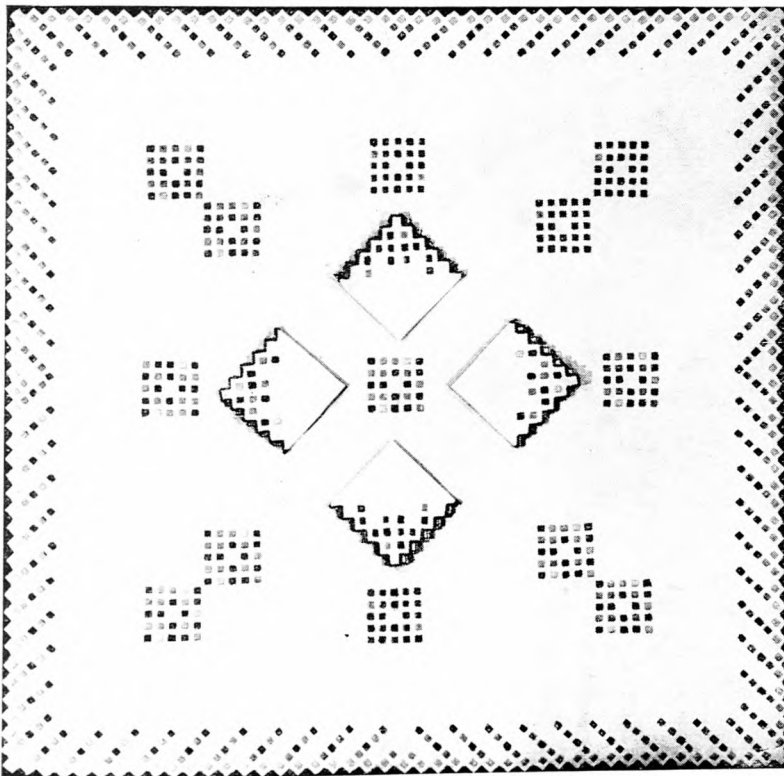
Riseliő miliő, fehér pamut- vagy lenvászonból, 80×80 cm méretben

Szürhímzésű terítő. Szürke kézimunkavásznonra előrajzolva, megkezdve, a hímzéshez elegendő matt Wolga-fonállal együtt, 70 × 70 cm méretben P 15.—, 80 × 80 cm méretben 17.50. Rendelésnél a vásárlási könyv beküldése szükséges. Megrendelhető a Muskátli Kézimunkaboltban, Régiposta-u. 12 és Szeged, Kárász-u. 3.

Divatos kötött ruha. A Muskátli Kézimunkabolt eredeti modellje. Drapp, búzakék, sötétkék, fekete, vagy tetszés szerinti színben készítjük. Készítéséhez középtermetre kb. 1 kiló fonál szükséges. Készítési utasítást a fonálrendelés alkalmával készséggel küldünk. Fonalak dekája 70, 76, 80 és 83 fillér. Megrendelhető a Muskátli Kézimunkaboltban, Budapest, IV. kerület, Régiposta-utca 12 és Szeged, Kárász-utca 3. szám.

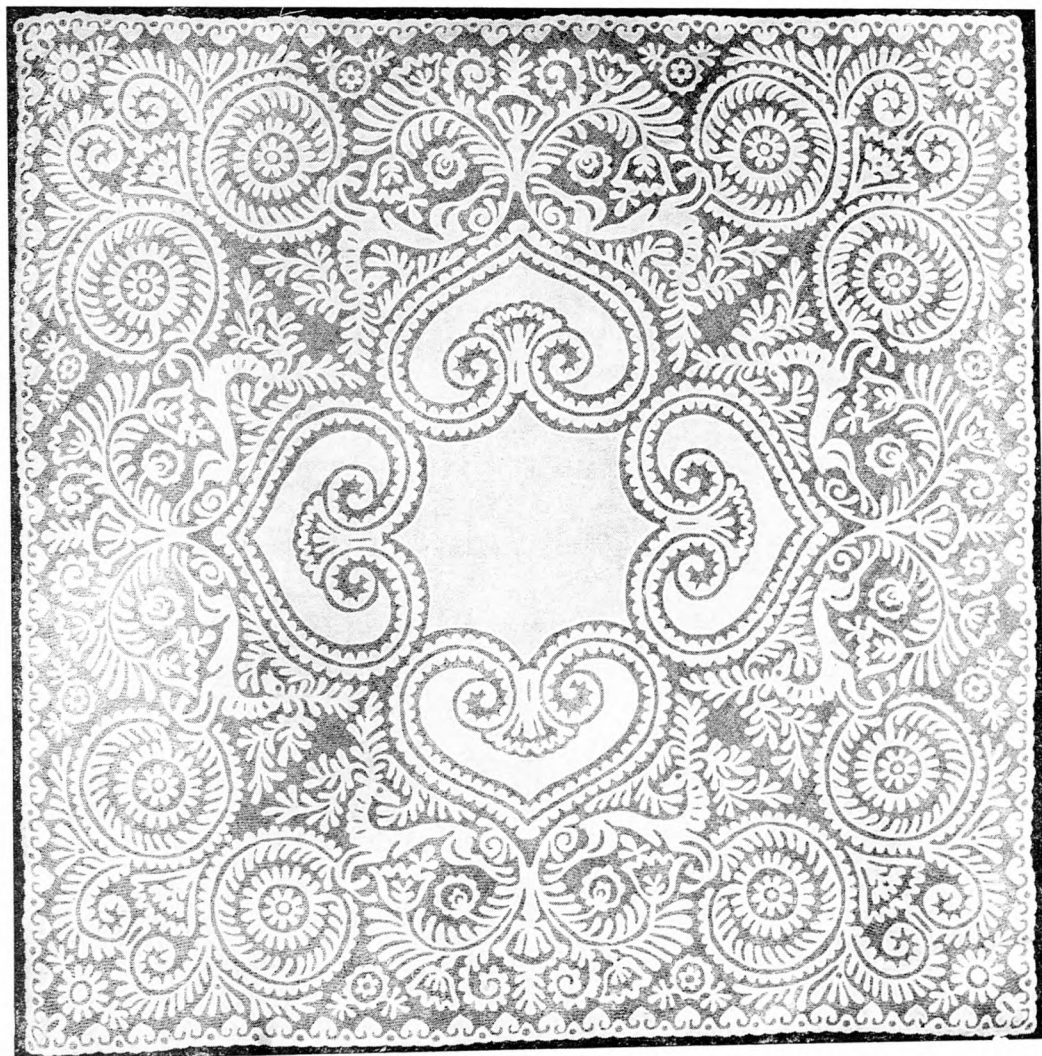

Modern, kockamintás zsúrkészlet. Vékonyszálú házivásznonra előrajzolva, megkezdve a hímzéshez szükséges szintartó fonállal együtt, 100 × 100 cm terítő és 4 drb szalvetta ára P 25.—, 140 × 140 cm terítő és 6 drb szalvetta ára P 55.—. Megrendelhető a Muskátli Kézimunkaboltban, Régiposta-u. 12 és Szeged, Kárász-u. 3.

A Muskátli Kézimunkabolt

értesíti a tisztelt előfizetőket, hogy horgoló cérna, műrostmentes tiszta cérna ekrű színben 30-as vastagságban kapható. Ára 1 orsó P 1.92. Asztalterítő-horgoláshoz műselyem perle fonál, 1 matring P 2.21. Ezenkívül kapható még tiszta cérna géphímzőfonál 60-as vastagságban, 1 orsó ára 3 pengő. Rendelésnél a vásárlási könyv beküldését kérjük.

MAGYAR NŐK LAPJA

Tüll rátétes zsúrierítő. Fehér opál batisztra előrajzolva, a terítő 110×110 cm méretben 6 db szalvétával, a tüll és hímző anyaggal együtt P 30.— Teljesen készen P 56.— Megrendelhető a Muskátli Kézimunkaboltban, Bp., IV., Régi-posta-utca 12. és Szeged, Kárász-utca 3. Az előrajzolt kézimunka rendelésénél a vásárlásikönyv beküldését kérjük